WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba) [1]

W sprawie T-139/01

Comafrica SpA, z siedzibą w Genui (Włochy),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),

reprezentowane przez B. O'Connora, solicitor, oraz P. Bastosa-Martina, barrister,

strona skarżąca,

popierane przez

Simbę SpA, z siedzibą w Mediolanie (Włochy), reprezentowaną przez adwokatów S. Carbone oraz F. Munari,

interwenient,

1 Język postępowania: angielski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, początkowo reprezentowanej przez L. Visaggia, M. Niejahra oraz K. Fitcha, a następnie przez L. Visaggia oraz K. Fitcha, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

popieranej przez

Królestwo Hiszpanii, początkowo reprezentowane przez R. Silvę de Lapuertę, następnie przez L. Fraguas Gadeę, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

mającej za przedmiot po pierwsze żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 896/2001 z dnia 7 maja 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 126, str. 6) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1121/2001 z dnia 7 czerwca 2001 r. ustalającego współczynniki dostosowujące, jakie mają być stosowane w odniesieniu do ilości referencyjnej każdego tradycyjnego podmiotu gospodarczego w ramach kontyngentów taryfowych na przywóz bananów (Dz.U. L 153, str. 12), a po drugie żądanie naprawienia szkody rzekomo wyrządzonej skarżącym wskutek przyjęcia rozporządzeń nr 896/2001 i 1121/2001,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J.D. Cooke, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 listopada 2003 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Rozporządzeniem Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów (Dz.U. L 47, str. 1) ustanowiono wspólną organizację rynku bananów (zwaną dalej „WOR bananów"). Rozporządzeniem tym od dnia 1 lipca 1993 r. wprowadzono wspólne zasady dotyczące przywozu, które zastąpiły istniejące wcześniej różne systemy krajowe.

2 Tytuł IV rozporządzenia nr 404/93, na który składają się art. 15–20, dotyczy wymiany handlowej z państwami trzecimi.

3 W następstwie postępowań wszczętych przez Republikę Ekwadoru i Stany Zjednoczone Ameryki przeciwko Wspólnocie w ramach systemu rozstrzygania sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 216/2001 z dnia 29 stycznia 2001 r. zmieniające rozporządzenie nr 404/93 (Dz.U. L 31, str. 2).

4 Artykuł 1 rozporządzenia nr 216/2001 nadał nowe brzmienie art. 16–20 rozporządzenia nr 404/93, zmienionego wcześniej rozporządzeniem Rady (WE) nr 1637/98 z dnia 20 lipca 1998 r. (Dz.U. L 210, str. 28). W myśl art. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 216/2001 w związku z art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 395/2001 z dnia 27 lutego 2001 r. ustalającego niektóre ilości orientacyjne i indywidualne plafony dla celów wydawania wspólnotowych pozwoleń na przywóz bananów na drugi kwartał 2001 r. w ramach kontyngentów taryfowych lub ilości tradycyjnych bananów z AKP [tłumaczenie nieoficjalne] (Dz.U. L 58, str. 11), art. 1 rozporządzenia nr 216/2001 stosuje się od dnia 1 lipca 2001 r.

5 Zgodnie z art. 17 akapit pierwszy rozporządzenia nr 404/93 zmienionym rozporządzeniem nr 216/2001: „[w] miarę potrzeby przywóz bananów do Wspólnoty podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz, wydanego przez państwa członkowskie którejkolwiek z zainteresowanych stron bez względu na miejsce siedziby we Wspólnocie i bez uszczerbku dla szczególnych przepisów przyjętych do stosowania art. 18 i 19".

6 Artykuł 18 rozporządzenia nr 404/93 zmieniony rozporządzeniem nr 216/2001 stanowił:

„1. Każdego roku, począwszy od dnia 1 stycznia, otwiera się następujące kontyngenty taryfowe:

a) kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton wagi netto, zwany kontyngentem A;

b) kontyngent dodatkowy w wysokości 353 000 ton wagi netto, zwany kontyngentem B;

c) kontyngent niezależny w wysokości 850 000 ton wagi netto, zwany kontyngentem C.

Kontyngenty te otwiera się dla przywozu produktów pochodzących z wszystkich państw trzecich.

Komisja może, na podstawie umowy z umawiającymi się stronami WTO, z uwagi na istotny interes dotyczący zapewnienia dostaw bananów, przydzielać kontyngenty taryfowe A i B krajom dostarczającym.

2. Przywóz w ramach kontyngentów taryfowych A i B podlega stawce celnej w wysokości 75 EUR/t.

3. Przywóz w ramach kontyngentu taryfowego C podlega stawce celnej w wysokości 300 EUR/t.

[...]

4. Preferencja taryfowa w wysokości 300 EUR/t stosuje się do przywozu pochodzącego z państw AKP zarówno w ramach, jak i poza kontyngentami taryfowymi.

[...]".

7 Artykuł 19 rozporządzenia nr 404/93 zmieniony rozporządzeniem nr 216/2001 stanowi:

„1. Kontyngenty taryfowe mogą być zarządzane zgodnie z metodą opartą na uwzględnianiu tradycyjnych przepływów handlowych (tradycyjne/nowe) i/lub innych metod.

2. Przyjęta metoda w odpowiedni sposób uwzględnia potrzebę utrzymania równowagi podaży na wspólnotowym rynku".

8 Zgodnie z art. 20 lit. a) tego rozporządzenia z późniejszymi zmianami, Komisja jest upoważniona do ustanowienia w trybie art. 27 rozporządzenia „zasad [...] w sprawie zarządzania kontyngentami taryfowymi, określonymi w art. 18".

9 Zasady te są określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 896/2001 z dnia 7 maja 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 126, str. 6, zwanym dalej „uzgodnieniami z 2001 r."). Zgodnie z art. 32 tego rozporządzenia, weszło ono w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, tj. dnia 9 maja 2001 r., ale było stosowane od dnia 1 lipca 2001 r.

10 Przepisy wprowadzone rozporządzeniem nr 896/2001 zastąpiły przepisy ustalone początkowo rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1442/93 z dnia 10 czerwca 1993 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty [tłumaczenie nieoficjalne] (Dz.U. L 142, str. 6, zwanym dalej „uzgodnieniami z 1993 r."), które zostało przyjęte na podstawie rozporządzenia nr 404/93 i obowiązywało do dnia 31 grudnia 1998 r. Uzgodnienia z 1993 r. zostały zastąpione uzgodnieniami wprowadzonymi rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2362/98 z dnia 28 października 1998 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia nr 404/93 w zakresie uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 293, str. 32, zwanym dalej „uzgodnieniami z 1999 r."), które weszło w życie dnia 1 stycznia 1999 r.

11 Na mocy uzgodnień z 1993 r. pozwolenia na przywóz były rozdzielane pomiędzy trzy kategorie podmiotów gospodarczych (A, B i C). W ramach kategorii A i B wprowadzono dalszy podział według trzech różnych rodzajów działalności gospodarczej wykonywanej przez te podmioty, a mianowicie zakupu zielonych bananów lub przywozu pierwotnego (działalność „a"), wprowadzania – jako właściciel – zielonych bananów do swobodnego obrotu lub przywózu wtórnego w tym charakterze (działalność „b") oraz dojrzewania – jako właściciel – zielonych bananów i wprowadzania ich do obrotu (działalność „c") (zob. art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1442/93). Przy wprowadzaniu tego podziału, przynajmniej jeśli

chodzi o podmioty gospodarcze z kategorii A i B, za okres referencyjny przyjęto okres trzech lat poprzedzających rok, w którym miał być otwarty kontyngent taryfowy (zob. art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1442/93).

12 Ten system rozdysponowania został uchylony uzgodnieniami z 1999 r., które opierały się zasadniczo na rozróżnieniu pomiędzy „tradycyjnymi podmiotami gospodarczymi" a „nietradycyjnymi podmiotami gospodarczymi" (zob. art. 2 rozporządzenia nr 2362/98). W ramach tych uzgodnień tradycyjne podmioty gospodarcze otrzymywały na każdy rok ilość referencyjną ustalaną na podstawie ilości bananów rzeczywiście przywiezionych w okresie referencyjnym. Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 2362/98, dla przywozu w roku 1999 okres referencyjny stanowiły lata 1994, 1995 i 1996.

13 Uzgodnienia z 2001 r. wprowadziły nowy system rozdysponowania pozwoleń na przywóz, polegający w istocie na rozróżnieniu pomiędzy „importerami tradycyjnymi [tradycyjnymi podmiotami gospodarczymi]" a „importerami nietradycyjnymi [nietradycyjnymi podmiotami gospodarczymi]", przy czym ta pierwsza grupa podzielona była dalej na „importerów tradycyjnych A/B [tradycyjne podmioty gospodarcze A/B]" oraz „importerów tradycyjnych C [tradycyjne podmioty gospodarcze C]".

14 Tak więc art. 2 rozporządzenia nr 896/2001 w wersji pierwotnej stanowi, że 83% kontyngentów taryfowych, o których mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 404/93, jest udostępniane „dla »importerów tradycyjnych [tradycyjnych podmiotów gospodarczych]«, jak określono w art. 3 ust. 1", a pozostałe 17% jest udostępniane „dla »importerów nietradycyjnych [nietradycyjnych podmiotów gospodarczych]«, jak określono w art. 6".

15 Tytuł II rozporządzenia nr 896/2001, na który składają się art. 3–21, dotyczy „zarządzania kontyngentami taryfowymi".

16 Artykuły 3–5 tego rozporządzenia w wersji pierwotnej stanowiły:

„Artykuł 3

Dla celów niniejszego rozporządzenia:

1. »importerzy tradycyjni [tradycyjne podmioty gospodarcze]« oznaczają podmioty gospodarcze, osoby fizyczne lub prawne, indywidualnych przedsiębiorców lub grupy ustanowione we Wspólnocie w okresie ustalania ich ilości referencyjnych, które na własny rachunek zakupiły minimalną ilość bananów pochodzących z państw trzecich od producentów lub, stosownie, wyprodukowały, wysyłały, sprzedawały takie produkty we Wspólnocie.

   Działania określone w poprzednim akapicie zwane są dalej »przywozem pierwotnym«.

   [...]

2. »importerzy tradycyjni A/B [tradycyjne podmioty gospodarcze A/B]« oznaczają importerów tradycyjnych [tradycyjne podmioty gospodarcze], którzy dokonali [które dokonały] przywozu minimalnej ilości »bananów z państw trzecich« w ramach przywozu pierwotnego i/lub bananów »nietradycyjnych AKP«, zgodnie z definicjami określonymi w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 404/93 zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1637/988;

3. »importerzy tradycyjni C [tradycyjne podmioty gospodarcze C]« oznaczają importerów tradycyjnych [tradycyjne podmioty gospodarcze], którzy dokonali [które dokonały] przywozu minimalnej ilości »tradycyjnych bananów AKP« w ramach przywozu pierwotnego, zgodnie z definicjami w powyższym art. 16 zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1637/98.

Artykuł 4

1. Ilość referencyjna dla każdego importera tradycyjnego A/B [tradycyjnego podmiotu gospodarczego A/B], który złoży pisemny wniosek nie później niż dnia 11 maja 2001 r., zostaje ustalona na podstawie średniej ilości bananów z przywozu pierwotnego z państw trzecich i/lub nietradycyjnych bananów AKP w latach 1994, 1995 i 1996, uwzględnionej dla 1998 r. do celów zarządzania kontyngentem taryfowym na przywóz bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów AKP, zgodnie z przepisami art. 19 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 404/93 stosowanego w 1998 r. do kategorii importerów [podmiotów gospodarczych] określonych w ust. 1 lit. a) tego artykułu.

2. Ilość referencyjna dla każdego tradycyjnego importera C [podmiotu gospodarczego C], który przedstawi pisemny wniosek nie później niż dnia 11 maja 2001 r., zostaje ustanowiona na podstawie średniej ilości przywozu pierwotnego tradycyjnych bananów AKP w latach 1994, 1995 i 1996, ustalonej na 1998 r. jako tradycyjne ilości bananów AKP.

3. Importerzy ustanowieni [Podmioty gospodarcze ustanowione] w wyniku połączenia innych importerów tradycyjnych [tradycyjnych podmiotów gospodarczych], mający[ch] własne prawa na podstawie niniejszego rozporządzenia, korzystają z tych samych praw co poprzedni importerzy [ci ostatni].

Artykuł 5

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o sumie ilości referencyjnych, określonych w art. 4 ust. 1 i 2, nie później niż dnia 15 maja 2001 r.

2. Wykorzystując informacje otrzymane na podstawie ust. 1 i w świetle całkowitych ilości dostępnych w ramach kontyngentów taryfowych A/B i C, Komisja, tam gdzie jest to właściwe, ustanawia jednolity współczynnik dostosowujący, stosujący się do ilości referencyjnej każdego importera [podmiotu gospodarczego].

3. W przypadkach, w których stosuje się przepisy ust. 2, nie później niż dnia 7 lipca 2001 r. właściwe władze informują każdego importera [każdy podmiot gospodarczy] o jego ilości referencyjnej skorygowanej o współczynnik dostosowujący.

[...]".

17 Artykuły 6–12 rozporządzenia nr 896/2001 dotyczą nietradycyjnych podmiotów gospodarczych.

18 Artykuły 13–21 określają zasady wydawania pozwoleń na przywóz.

19 Zgodnie z art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia „ilości kontyngentów taryfowych A i B, przewidziane w art. 18 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia [...] nr 404/93, dodaje się" oraz „[w]nioski dotyczące kontyngentów A i B są rozpatrywane razem". Artykuł 13 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że tradycyjne podmioty gospodarcze A/B mogą przedstawiać wnioski o pozwolenie na przywóz wyłącznie w ramach kontyngentu taryfowego A/B, a tradycyjne podmioty gospodarcze C — wyłącznie w ramach kontyngentu taryfowego C. Stanowi on również, że owe różne tradycyjne podmioty gospodarcze „mogą przedstawiać wnioski o pozwolenia w ramach innego kontyngentu taryfowego, jeżeli są zarejestrowan[e] jako importerzy nietradycyjni [nietradycyjne podmioty gospodarcze] na ten kontyngent".

20 Zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001:

„Wnioski o pozwolenie na przywóz na każdy kwartał przedstawiane są właściwym władzom państwa członkowskiego wymienionym w załączniku do niniejszego rozporządzenia w ciągu pierwszych siedmiu dni miesiąca poprzedzającego kwartał, na który wydawane są pozwolenia.

Wnioski o pozwolenia na przywóz przedstawiane są właściwym władzom państwa członkowskiego, które ustaliło ilość referencyjną, w przypadku importerów tradycyjnych [tradycyjnych podmiotów gospodarczych], oraz państwa członkowskiego, w którym importerzy [podmioty gospodarcze] są zarejestrowan[e], w przypadku importerów nietradycyjnych [nietradycyjnych podmiotów gospodarczych]".

21 Zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 896/2001 „[w]łaściwe władze notyfikują Komisji ilości objęte wnioskami o pozwolenie w ciągu dwóch dni roboczych od zakończenia okresu przedstawiania wniosków" w rozbiciu na ilości, o które ubiegają się tradycyjne podmioty gospodarcze A/B i C z jednej strony, i nietradycyjne podmioty gospodarcze z drugiej strony, dla każdego z kontyngentów taryfowych A/B i C.

22 Artykuł 22, jedyny artykuł w ramach tytułu III rozporządzenia nr 896/2001, dotyczy przywozu bananów poza kontyngentami taryfowymi.

23 Tytuł V rozporządzenia nr 896/2001, na który składają się art. 28–30, zawiera pewne „uzgodnienia przejściowe".

24 Zgodnie z art. 28 ust. 1 tego rozporządzenia, ilość dostępna w ramach kontyngentów taryfowych A/B wynosi 1 137 159 ton w drugiej połowie 2001 r. Artykuł 28 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że w tym samym półroczu „ilość referencyjna dla każdego importera tradycyjnego [tradycyjnego podmiotu gospodarczego], ustanowiona zgodnie z art. 4 i po stosowaniu art. 5 ust. 2, zostaje pomnożona przez współczynnik 0,4454 w przypadku importerów tradycyjnych A/B [tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B] i współczynnik 0,5992 w przypadku importerów tradycyjnych C [tradycyjnych podmiotów gospodarczych C]".

25 Motywy trzeci i czwarty rozporządzenia nr 896/2001 brzmią następująco:

„(3) Artykuł 19 rozporządzenia [...] nr 404/93 dopuszcza zarządzanie kontyngentami taryfowymi według metody opartej na uwzględnianiu tradycyjnych przepływów handlowych (»tradycyjne/nowe«) i/lub innych metod. Wprowadzenie w życie nowych przepisów od drugiego półrocza 2001 r. wymaga przyznania dostępu do kontyngentów taryfowych importerom tradycyjnym [tradycyjnym podmiotom gospodarczym], którzy [które] w okresie referencyjnym na własny rachunek podjęli [podjęły] się zakupu świeżych produktów od producentów z państw trzecich lub ich produkcji oraz wysyłki i rozładowania na obszarze celnym Wspólnoty. Dla celów niniejszego rozporządzenia działania te określane są »przywozem pierwotnym«.

(4) Należy przyjąć jednolitą definicję importerów tradycyjnych [tradycyjnych podmiotów gospodarczych] dla wszystkich kontyngentów taryfowych, a ich ilości referencyjne powinny być określone na tych samych zasadach, ale oddzielnie w zależności od tego, czy importerzy ci dostarczyli [podmioty te dostarczyły] w okresie referencyjnym na rynek Wspólnoty banany pochodzące z państw trzecich spoza obszaru AKP lub banany nieobjęte tradycyjnym przywozem z państw AKP, lub tradycyjne banany AKP w okresie referencyjnym, w rozumieniu definicji określonej w art. 16 rozporządzenia [...] nr 404/93, stosowanego przed zmianą wprowadzoną rozporządzeniem [...] nr 216/2001".

26 Jeśli chodzi o motyw piąty rozporządzenia nr 896/2001, uzasadnia on wybór lat 1994, 1995 i 1996 jako „okresu referencyjnego" w następujący sposób:

„Okresem referencyjnym, jaki należy stosować do zdefiniowania kategorii importerów [podmiotów gospodarczych] i określenia ilości referencyjnych importerów tradycyjnych [tradycyjnych podmiotów gospodarczych], powinien być okres trzyletni od 1994 do 1996 r. Okres trzyletni od 1994 do 1996 r. jest [ostatnim] okresem [...], dla którego Komisja posiada dostatecznie wiarygodne dane dotyczące przywozu pierwotnego. Zastosowanie tego okresu może także rozwiązać trwający od kilku lat spór z niektórymi partnerami handlowymi Wspólnoty. W świetle dostępnych danych określonych do celów zarządzania kontyngentami ustanowionymi w 1998 r. nie ma potrzeby rejestracji importerów tradycyjnych [tradycyjnych podmiotów gospodarczych".

27 W następstwie powiadomienia Komisji przez właściwe władze krajowe o sumie ilości referencyjnych wynikających z wniosków złożonych przez tradycyjne podmioty gospodarcze zgodnie z przepisami art. 4 rozporządzenia nr 896/2001, Komisja wydała rozporządzenie (WE) nr 1121/2001 z dnia 7 czerwca 2001 r. ustalające współczynniki dostosowujące, jakie miały być stosowane do ilości referencyjnej każdego tradycyjnego podmiotu gospodarczego w ramach kontyngentów taryfowych na przywóz bananów (Dz.U. L 153, str. 12). Ponieważ suma ilości referencyjnych wyniosła 1 964 154 tony dla wszystkich tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B (zob. motyw drugi rozporządzenia nr 1121/2001), Komisja, zgodnie z przepisem

art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1121/2001, ustaliła współczynnik dostosowujący przewidziany w art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 896/2001 na „1,07883" dla każdego tradycyjnego podmiotu gospodarczego A/B. Jeśli chodzi o tradycyjne podmioty gospodarcze C, dla każdego z nich Komisja ustaliła współczynnik dostosowujący w wysokości „0,97286".

28 Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1121/2001 stanowi, że „[n]a drugą połowę 2001 r. ilość referencyjna dla każdego tradycyjnego podmiotu gospodarczego ustalona zgodnie z art. 4 rozporządzenia [...] nr 896/2001 zostaje po zastosowaniu ust. 1 dostosowana za pomocą współczynnika ustanowionego w art. 28 ust. 2 [tego rozporządzenia]".

Okoliczności powstania sporu

29 W dniu 4 października 2000 r. Komisja przekazała Radzie komunikat w sprawie stosowania zasady „kto pierwszy, ten lepszy" do wspólnotowych uregulowań dotyczących bananów oraz wpływu systemu czysto taryfowego [COM (2000) 621 final], w którym zalecała przyjęcie otwartego systemu przyznawania pozwoleń na przywóz bananów z państw trzecich. Z początku uznano, że ta propozycja, którą Rada rozpatrzyła w dniu 9 października 2000 r., mogłaby stanowić „podstawę do rozstrzygnięcia sporu dotyczącego bananów, dla którego można i powinno się [...] znaleźć szybkie rozwiązanie". Rada wezwała „właściwe organy" do „zbadania aspektów technicznych tego komunikatu, ze szczególnym uwzględnieniem obaw wyrażanych przez niektóre delegacje" oraz wezwała Parlament do zajęcia stanowiska na temat propozycji Komisji (komunikat prasowy 12012/00 w sprawie 2294. posiedzenia Rady, str. 12 i 13).

30 W czasie gdy zarówno właściwe w tej sprawie władze krajowe, jak i członkowie Komitetu Zarządzającego ds. Bananów badali aspekty techniczne tego komunikatu, Komisja rozpoczęła negocjacje z przedstawicielem Stanów Zjednoczonych Ameryki ds. handlu w celu rozstrzygnięcia trwającego między tym państwem a Wspólnotą Europejską sporu dotyczącego WOR bananów.

31 W dniu 7 lutego 2001 r., wkrótce po przyjęciu przez Radę rozporządzenia nr 216/2001, Komisja przekazała Parlamentowi komunikat zatytułowany: „Specjalne ramy pomocy dla tradycyjnych dostawców AKP bananów [rozporządzenie Rady (WE) nr 856/1999] — dwuletni raport Komisji 2000" [COM (2001) 67 final]. W tytule „Zmiany w systemie wspólnotowym w następstwie decyzji WTO" Komisja wskazuje w pkt 4:

„Po szczegółowych dyskusjach z zainteresowanymi stronami, w listopadzie 1999 r. Komisja przedłożyła Radzie projekt zmiany rozporządzenia nr 404/93. Ten projekt przewidywał ustanowienie przejściowego systemu kontyngentów taryfowych (w liczbie trzech), poprzedzającego wprowadzenie, najpóźniej w 2006 r., systemu czysto taryfowego. Podczas rozmów ze stronami trzecimi stało się jasne, że preferowaną opcją jest system zarządzania kontyngentami taryfowymi, w którym rozdysponowania pozwoleń dokonuje się na podstawie tradycyjnych przepływów handlowych i historycznych okresów referencyjnych.

Po miesiącach intensywnych dyskusji okazało się, że trudno będzie dojść do ustanowienia systemu kontyngentów taryfowych, w którym udzielanie pozwoleń byłoby oparte na wynikach historycznych lub przeprowadzane w drodze aukcji, oraz że dyskusje na temat okresów referencyjnych znalazły się w impasie. Komisja zaproponowała więc, w komunikacie do Rady z lipca, że przedstawi swoją analizę metody zarządzania kontyngentami według zasady »kto pierwszy, ten lepszy«. Po

wyrażeniu przez Radę zgody i po przeprowadzeniu swojej oceny metody »kto pierwszy, ten lepszy« Komisja przedłożyła Radzie w październiku 2000 r. kolejny komunikat, w którym poinformowała, że uznaje tę metodę za realną alternatywę.

[...]

Komunikat ten poddano ocenie na forum Rady ds. ogólnych dnia 9 października 2000 r., które odbyło się w Luksemburgu. Rada powinna zająć oficjalne stanowisko po wydaniu opinii przez Parlament Europejski. Podczas posiedzenia w Brukseli w dniach 9–12 października Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne przyjęło rezolucję w sprawie reformy obowiązującej w Unii Europejskiej regulacji prawnej sektora bananów".

32 Dnia 11 kwietnia 2001 r. Komisja i Stany Zjednoczone Ameryki podpisały „protokół ustaleń w sprawie bananów" (zwany dalej „protokołem ustaleń USA-UE").

33 Protokół ustaleń USA-UE stanowi, że najpóźniej w dniu 1 stycznia 2006 r. Wspólnota ustanowi „czysto taryfowy system" przywozu bananów. Wskazuje on, że „podczas okresu tymczasowego" Wspólnota wdroży system przywozu oparty na „poprzednio udzielonych pozwoleniach", oraz przewiduje dwa etapy przejściowe w tym zakresie.

34 Podczas pierwszego etapu, który rozpoczyna się w dniu 1 lipca 2001 r., Wspólnota ma ustanowić skonsolidowany kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton („kontyngent A") oraz niezależny kontyngent taryfowy w wysokości 353 000 ton („kontyngent B"). Mają one być administrowane tak, jakby były jednym kontyngentem, a zatem całkowity kontyngent wynosi 2 553 000 ton. Banany przywożone w ramach kontyngentu A i B podlegają cłu w wysokości, która nie może

przekraczać 75 EUR za tonę. Wspólnota ma również ustalić skonsolidowany kontyngent taryfowy C na 850 000 ton. Kontyngent taryfowy A/B otwiera się do wysokości 83% dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych w oparciu o „końcową średnią roczną wielkość referencyjną (»wielkość referencyjną«) za [okres] 1994–96 dla każdego »tradycyjnego« podmiotu gospodarczego spełniającego wymogi w zakresie kontyngentów »A/B«". Spełniające wymogi „tradycyjne" podmioty gospodarcze są „ustalane w oparciu o pozwolenia przyznane zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 404/93 oraz art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1442/93 dla »kategorii A, działalności a)«". Ponadto „importerzy nie muszą przedstawiać nowych dowodów". Pozostałe 17% kontyngentu taryfowego A/B ma być przyznane nowej kategorii podmiotów gospodarczych, określanych mianem „nietradycyjnych". Ten protokół ustaleń zakazuje wykorzystywania pozwoleń udzielonych w ramach kontyngentu C do przywozu bananów z kontyngentu A/B i odwrotnie.

35 Podczas drugiego etapu, ktory rozpoczyna się od 2002 roku, mają zostać w szczególności utrzymane zasady pierwszego etapu przejściowego, lecz jednocześnie część „B" łącznego kontyngentu „A/B" zostanie zwiększona o 100 000 ton, wskutek czego całkowity dostępny roczny kontyngent wyniesie 2 653 000 ton.

36 W dniu 30 czerwca 2001 r. Komisja i Republika Ekwadoru podpisały protokół ustaleń, sformułowany zasadniczo w ten sam sposób jak protokół ustaleń USA-UE, w celu zakończenia trwającego między Wspólnotą Europejską a tym państwem sporu dotyczącego bananów.

Okoliczności faktyczne oraz postępowanie

37 Comafrica SpA i Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (zwane dalej „skarżącymi") są spółkami z siedzibami odpowiednio we Włoszech i w Niemczech. Są częścią grupy spółek Dole, na czele której stoi Dole Food Company Corp., z siedzibą w Kalifornii

(Stany Zjednoczone). Grupa ta prowadzi działalność na skalę światową w dziedzinie produkcji, przetwarzania, dystrybucji i sprzedaży między innymi świeżych owoców i warzyw, w tym bananów.

38 Skarżące są zarejestrowane jako tradycyjne podmioty gospodarcze A/B we Włoszech i w Niemczech, zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 896/2001.

39 W dniu 6 czerwca 2001 r. Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (federalny urząd ds. rolnictwa i żywności), będący organem władzy krajowej właściwym w Republice Federalnej Niemiec, poinformował skarżącą Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (zwaną dalej „Dole") o jej udziale w kontyngencie A/B przyznawanym tradycyjnym podmiotom gospodarczym na drugie półrocze 2001 r., określonym zgodnie z rozporządzeniami nr 896/2001 i 1121/2001 (zwanymi dalej „zaskarżonymi rozporządzeniami").

40 W dniu 8 czerwca 2001 r. Ministerio del commercio con l'estero (ministerstwo handlu zagranicznego), będące organem władzy krajowej właściwym w Republice Włoskiej, poinformowało Comafricę SpA (zwaną dalej „Comafricą") o jej udziale w wyżej wymienionym kontyngencie A/B na drugie półrocze 2001 r., określonym zgodnie z zaskarżonymi rozporządzeniami.

41 W dniu 19 czerwca 2001 r. skarżące wniosły do Sądu skargę w niniejszej sprawie.

42 Oddzielnym pismem złożonym w dniu 21 czerwca 2001 r. skarżące wniosły o zastosowanie środków tymczasowych w postaci zawieszenia wykonania zaskarżonych decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących, a subsydiarnie w postaci zawieszenia wykonania erga omnes.

43 Postanowieniem z dnia 12 września 2001 r. w sprawie T-139/01 R Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji (Rec. str. II-2415) prezes Sądu odrzucił ten wniosek, a decyzję w przedmiocie kosztów pozostawił do rozstrzygnięcia w wyroku kończącym postępowanie w sprawie głównej.

44 W dniu 5 października 2001 r. Królestwo Hiszpanii wniosło o dopuszczenie go do sprawy w charakterze interwenienta popierającego wnioski Komisji. Komisja i skarżące przedstawiły swoje uwagi w tym przedmiocie odpowiednio w dniach 18 i 22 października 2001 r.

45 W dniu 25 października 2001 r. Simba Spa (zwana dalej „Simbą") wniosła o dopuszczenie jej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta popierającego wnioski skarżących. Skarżące i Komisja przedstawiły swoje uwagi w tym przedmiocie odpowiednio w dniach 9 i 23 listopada 2001 r.

46 W dniu 22 października 2001 r. skarżące wniosły o zachowanie poufności niektórych fragmentów skargi w stosunku do Królestwa Hiszpanii. Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 9 listopada 2001 r. wniosły o zachowanie poufności w stosunku do Simby.

47 Postanowieniem piątej izby Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-139/01 Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji (Rec. str. II-799) Królestwo Hiszpanii zostało dopuszczone do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Również interwencja Simby na poparcie żądań skarżących została uznana za dopuszczalną. Z uwagi na fakt, że wniosek Simby o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta został złożony po upływie terminu, o którym mowa w art. 116 § 6 regulaminu, zezwolono jej jedynie na przedstawienie uwag w toku procedury ustnej na podstawie sprawozdania na rozprawę, które miało zostać jej przekazane. Wreszcie Sąd uwzględnił wniosek zachowanie poufności w stosunku do Królestwa Hiszpanii.

48 Królestwo Hiszpanii złożyło swoje uwagi w dniu 21 marca 2002 r., a skarżące i Komisja odpowiedziały na nie w dniu 5 czerwca 2002 r.

49 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy, Sąd (piąta izba) postanowił otworzyć procedurę ustną oraz, w ramach środków organizacji postępowania, wezwał strony do udzielenia na piśmie odpowiedzi na niektóre pytania, co uczyniły w wyznaczonych terminach.

50 Wystąpienia stron oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu zostały wysłuchane na posiedzeniu, które odbyło się w dniu 18 listopada 2003 r.

Żądania stron

51 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń w zakresie, w jakim dotyczą skarżących, lub ewentualnie o stwierdzenie ich nieważności erga omnes;

— zasądzenie od Komisji odszkodowania za szkody poniesione w następstwie przyjęcia zaskarżonych rozporządzeń;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

52 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie żądania stwierdzenia nieważności jako niedopuszczalnego, a ewentualnie o oddalenie go jako bezzasadnego;

— oddalenie żądania odszkodowania jako bezzasadnego;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

53 Królestwo Hiszpanii wnosi do Sądu o:

— odrzucenie żądania stwierdzenia nieważności jako niedopuszczalnego, a ewentualnie o oddalenie go jako bezzasadnego;

— oddalenie żądania odszkodowania jako bezzasadnego;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

54 Simba wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności

Argumenty stron

W przedmiocie rozporządzenia nr 896/2001

55 W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że rozporządzenie nr 896/2001 dotyczy ich indywidualnie.

56 Po pierwsze twierdzą, że rozporządzenie to należy rozpatrywać jako pakiet indywidualnych decyzji.

57 Podnoszą w tym względzie, że grupa podmiotów gospodarczych określona w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001, do której się zaliczają, stanowi „określony i zamknięty krąg". W rzeczywistości przepis ten odnosi się jedynie do tradycyjnych podmiotów gospodarczych dysponujących ilościami referencyjnymi z racji przynależności do kategorii A, działalności a), w okresie 1994–1996 „uwzględnionych dla 1998 r.".

58 Skarżące podnoszą, że Komisja w chwili przyjęcia rozporządzenia nr 896/2001 znała tożsamość i całkowitą liczbę podmiotów gospodarczych należących do tej kategorii, jak również indywidualne ilości referencyjne za lata 1994–1996, ponieważ zarejestrowały się one w 1998 r. Według nich Komisja wiedziała więc, „które podmioty gospodarcze będą miały prawo do pozwoleń na przywóz i jakie ilości zostaną im przyznane". Twierdzą one, że skutkiem tego rozporządzenia było bezpośrednie ustalenie ostatecznej ilości referencyjnej każdego z tych podmiotów, jako że jego art. 4 ust. 1 stanowi, że ilość ta odpowiada ilości referencyjnej opartej na przywozie pierwotnym dokonanym w latach 1994–1996 i uwzględnionym na rok 1998 oraz że ani Komisja, ani właściwe władze państw członkowskich nie są upoważnione do wprowadzania zmian lub korekt tych danych. Powołując się na te same okoliczności, skarżące twierdzą, że podmioty gospodarcze znały ilość referencyjną, która zostanie im przyznana od chwili przyjęcia rozporządzenia nr 896/2001.

59 Według skarżących fakt, że następnie może zostać zastosowany współczynnik dostosowujący, nie jest istotny, gdyż „nie zmienia to w żaden sposób podstawowej zasady [zgodnie z którą] wszystkie ilości referencyjne zostały ustalone w 1998 r." Komisja nie może się dłużej powoływać się na fakt, że nie mogła przewidzieć z góry, które z podmiotów gospodarczych złożą pisemny wniosek. Myli ona w tym zakresie indywidualny charakter uprawnień przyznanych przez rozporządzenie nr 896/2001 z wyborem danym uprawnionym w zakresie skorzystania z nich lub nie.

60 Wreszcie skarżące uważają, że Komisja nie może opierać swojej argumentacji na wyroku Trybunału z dnia 21 stycznia 1999 r. w sprawie C-73/97 P Francja przeciwko Comafrice i in., Rec. str. I-185, podnosząc, że sprawa, w której zapadł ten wyrok, nie dotyczyła rozporządzenia wykonawczego Komisji, jakim jest rozporządzenie 896/2001, lecz rozporządzeniu ustanawiającego jednolity współczynnik redukcji na rok 1994. Dodają, że inaczej niż w przypadku sytuacji zaistniałej w tej sprawie, rozporządzenie nr 896/2001 nie zawiera żadnego upoważnienia dla Komisji lub właściwych władz krajowych do wprowadzania późniejszych zmian indywidualnych ilości referencyjnych podmiotów gospodarczych.

61 Po drugie, skarżące podtrzymują, że rozporządzenie nr 896/2001 zawiera konkretne zapisy, które jasno wskazują na to, że nie zostało ono sformułowane w sposób abstrakcyjny, oraz że w sposób wyraźny uwzględniono w nim „każdy tradycyjny podmiot gospodarczy, który został wyraźnie zidentyfikowany".

62 Po trzecie, skarżące wskazują, że są one dwoma z „czterech wybranych [amerykańskich] podmiotów gospodarczych" wymienionych w dokumencie przedłożonym przez Komisję w ramach negocjacji, które doprowadziły do zawarcia protokołu ustaleń USA-UE, który to dokument, stanowiący załącznik nr 7 do skargi, „określa całkowite ilości referencyjne czterech podmiotów gospodarczych w rozporządzeniu". Twierdzą one, że ten protokół ustaleń został „transponowany do prawa wspólnotowego" rozporządzeniem nr 896/2001 oraz że oba te dokumenty miały na celu zagwarantowanie, by „cztery wybrane amerykańskie podmioty gospodarcze" mogły nadal zaopatrywać Wspólnotę w pewną ilość bananów poprzez zapewnienie przyznania im pewnej liczby pozwoleń na przywóz. Przedstawiciel Stanów Zjednoczonych Ameryki ds. handlu miał negocjować rozstrzygnięcie sporu dotyczącego WOR bananów w celu „ochrony" tych czterech podmiotów gospodarczych. Skarżące podkreślają fakt, że protokół ustaleń USA-UE stanowi rozwiązanie wynegocjowane przez Stany Zjednoczone Ameryki i Wspólnotę.

63 Po czwarte, skarżące utrzymują, że odróżniają się od wszystkich innych podmiotów, których może dotyczyć rozporządzenie nr 896/2001. Na poparcie tego twierdzenia podnoszą one, że:

— są tradycyjnymi podmiotami gospodarczymi, a nie nietradycyjnymi podmiotami gospodarczymi;

— należą do „małej grupy" tradycyjnych podmiotów gospodarczych dysponujących ilościami referencyjnymi z racji przynależności do kategorii A, działalności a) w 1998 r., w odróżnieniu od podmiotów gospodarczych, które posiadały ilości referencyjne z racji przynależności do kategorii A, działalności b) lub c) w 1998 r.;

— rozporządzenie nr 896/2001 ma wyraźnie na celu wyłączenie ze swojego zakresu podmiotów gospodarczych, które posiadały ilości referencyjne z racji przynależności do kategorii A, działalności b) lub c) w 1998 r. oraz „ograniczenie liczby uprawnionych podmiotów gospodarczych do małej grupy podmiotów należących do kategorii A, działalności a)".

64 W drugiej kolejności skarżące uważają, że rozporządzenie nr 896/2001 dotyczy ich bezpośrednio, ze względu na to, że ustalenie ich praw nie wymagało wydania przez jakiekolwiek władze żadnego aktu pośredniego.

65 Podnoszą one w tym względzie, że istnieje zasadnicza różnica pomiędzy tym rozporządzeniem a rozporządzeniami, których dotyczyły sprawy zakończone powołanym wyżej wyrokiem Francja przeciwko Comafrice i in. oraz wyrokiem Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawach połączonych T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 i T-225/99 Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji (Rec. str. II-1975) w zakresie, w jakim wszystkie te ostatnie rozporządzenia zawierały przepisy umożliwiające sprawdzenie, czy wnioski o ilości referencyjne złożone przez podmioty gospodarcze nie zawierają błędów, i w razie potrzeby ich korektę. Wyjaśniają, że poprawek można było dokonywać na dowolnym etapie postępowania, aż do określenia współczynnika dostosowującego, oraz że w dniu publikacji tych rozporządzeń podmioty wnioskujące o pozwolenia na przywóz nie miały zatem pewności, że żądane ilości referencyjne nie zostaną później zmienione. Natomiast, według skarżących, w chwili, gdy przyjęto i/lub opublikowano rozporządzenie nr 896/2001, każdy wnioskujący wiedział, do jakiej ilości referencyjnej ma prawo, wobec braku możliwości jej zmiany przez Komisję lub właściwe władze krajowe, „nawet jeżeli podejrzewały one, że te dane są niedokładne, wiedziały o tym lub powinny wiedzieć".

66 Skarżące dodają, że niniejsza sprawa różni się także od sprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku Trybunału z dnia 6 listopada 1990 r. w sprawie C-354/87 Weddel przeciwko Komisji (Rec. str. I-3847). Wyjaśniają, że w tej ostatniej ilość referencyjna została ustalona przez państwa członkowskie, natomiast w niniejszym przypadku

ilość referencyjna ustalona jest już w samym rozporządzeniu nr 896/2001, a jedynie gdyby suma ilości referencyjnych będąca przedmiotem wniosku odbiegała od całkowitego dostępnego kontyngentu, należałoby zastosować współczynnik dostosowujący.

67 Komisja i Królestwo Hiszpanii zaprzeczają w pierwszej kolejności temu, że rozporządzenie nr 896/2001 dotyczy skarżących indywidualnie.

68 Po pierwsze, podkreślają, że rozporządzenie to stanowi akt prawny o charakterze generalnym, którego nie można rozpatrywać jako pakietu indywidualnych decyzji. Ustanawia ono reguły generalne obowiązujące w stosunku do wszystkich podmiotów gospodarczych, które chcą otrzymać ilość referencyjną na przywóz bananów w 2001 r. Ponadto odnosi się ono do sytuacji określonych w sposób obiektywny oraz wywiera skutki prawne w stosunku do określonej w sposób abstrakcyjny kategorii adresatów.

69 Komisja zaprzecza twierdzeniu skarżących, jakoby rozporządzenie nr 896/2001 odnosiło się do „określonego, zamkniętego kręgu" podmiotów gospodarczych, których tożsamość i cechy były jej znane. Przypomina, że w orzecznictwie zostało ustalone, że generalny, a co za tym idzie, normatywny charakter aktu nie może być kwestionowany z racji możliwości mniej lub bardziej dokładnego określenia liczby, a nawet tożsamości podmiotów prawnych, do których się on w danej chwili odnosi, o ile oczywiste jest, że stosowanie tego aktu zależy od zaistnienia obiektywnego stanu prawnego lub faktycznego, określonego w tym akcie w związku z jego celem (zob. ww. wyrok Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 100). Otóż rozporządzenie nr 896/2001 stosuje się do skarżących, jak również do wszystkich tradycyjnych podmiotów gospodarczych „z racji faktu ubiegania się o ilość referencyjną oraz w celu zapewnienia, by kontyngent taryfowy nie został przekroczony".

70 Komisja dodaje, że w chwili przyjęcia rozporządzenia nr 896/2001 nie znała ani nie mogła znać dokładnie kategorii podmiotów gospodarczych, które będą ubiegać się o ilość referencyjną na podstawie uzgodnień z 2001 r. Zauważa, że niektóre podmioty gospodarcze, które ubiegały się o ilość referencyjną w roku 1998, zaprzestały w tym czasie działalności lub połączyły się z innymi podmiotami i że nie miała żadnej możliwości poznania tożsamości ich następców. Niektóre podmioty gospodarcze mogły również zdecydować się na zarejestrowanie jako podmioty nietradycyjne, a nie tradycyjne, w ramach kontyngentu taryfowego A/B. Komisja wskazuje także, iż art. 4 rozporządzenia nr 896/2001 nie skutkuje automatycznym przyznaniem ilości referencyjnej każdemu tradycyjnemu podmiotowi gospodarczemu, który otrzymał ilość referencyjną na rok 1998, gdyż podmioty gospodarcze musiały w tym celu złożyć pisemny wniosek najpóźniej do dnia 11 maja 2001 r. Twierdzi, że nie mogła przewidzieć, jaki skutek odniesie rozporządzenie nr 896/2001 dla różnych podmiotów gospodarczych, ponieważ ilość referencyjna mająca zostać przyznana każdemu z nich była uzależniona od ogólnego poziomu wniosków. Zauważa, że łączna wysokość ilości referencyjnych, o które ubiegały się tradycyjne podmioty gospodarcze A/B, wynosiła 1 964 000 ton oraz że gdyby wszyskie uprawnione do złożenia wniosku tradycyjne podmioty gospodarcze A/B to zrobiły, ta łączna wysokość wyniosłaby 1 971 000 ton.

71 Po drugie, Komisja podnosi, że skarżące nie wskazują na konkretne zapisy rozporządzenia nr 896/2001, które wyraźnie wskazywałyby, że nie zostało ono sformułowane w sposób abstrakcyjny. W każdym razie rozporządzenie to nie zawiera żadnego zapisu, który w sposób wyraźny lub dorozumiany wskazuje na skarżące lub jakikolwiek inny konkretny podmiot gospodarczy, lub który mógłby sugerować, że są oni traktowani w inny sposób niż wszystkie pozostałe tradycyjne podmioty gospodarcze.

72 Po trzecie, Komisja zaprzecza, by protokół ustaleń USA-UE został wynegocjowany wyraźnie w celu ochrony „czterech wybranych [amerykańskich] podmiotów gospodarczych", w tym skarżących. Przyznaje, iż uzgodnienia z 2001 r. zostały przyjęte po części w celu odzwierciedlenia „treści uzgodnień" ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, lecz podkreśla, że jest oczywiste, iż dążyła przede wszystkim do wykonania przepisów rozporządzenia nr 404/93 oraz, w ostatecznym rozrachunku, art. 33 WE. Podnosi, że nie jest w stanie potwierdzić, że przedstawiciel Stanów Zjednoczonych Ameryki ds. handlu negocjował rozstrzygnięcie sporu w sprawie WOR bananów w celu osiągnięcia określonych

rezultatów na korzyść skarżących. W każdym razie stanowisko zajmowane przez państwo trzecie w ramach negocjacji nie jest istotne dla ustalenia, czy rozporządzenie dotyczy indywidualnie skarżącego, czy też nie. Podkreśla poza tym, że negocjacje odbywające się pomiędzy Wspólnotą a Stanami Zjednoczonymi Ameryki były „negocjacjami politycznymi w ramach prawa międzynarodowego publicznego" oraz że skarżące w żaden sposób nie były w nie włączone.

73 Po czwarte, Komisja i Królestwo Hiszpanii podnoszą, że skarżące nie wykazują w inny sposób, że rozporządzenie nr 896/2001 dotyczy ich ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób.

74 Po piąte, Komisja zauważa, że odmiennie od tego, co sugerują skarżące, w żadnym razie nie opiera się na powołanym wyżej wyroku Francja przeciwko Comafrice i in. dla uzasadnienia swego twierdzenia, że rozporządzenie nr 896/2001 nie dotyczy ich indywidualnie.

75 W drugiej kolejności Komisja podnosi, że rozporządzenie nr 896/2001 nie dotyczy skarżących bezpośrednio z racji tego, że ich sytuacja prawna w zakresie ilości referencyjnej może zostać ustalona jedynie po wpłynięciu i rozpatrzeniu wszystkich wniosków o ustanowienie ilości referencyjnej na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001 i ustaleniu współczynnika dostosowującego.

W przedmiocie rozporządzenia nr 1121/2001

76 Skarżące podnoszą, że rozporządzenie nr 1121/2001 dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie. Twierdzą one, że spełniają kryteria dopuszczalności określone przez Trybunał w ww. wyżej wyrokach Weddel przeciwko Komisji i Francja przeciwko Comafrice i in.

77 W tym względzie wyjaśniają, że:

— współczynnik dostosowujący, o którym mowa w tym rozporządzeniu, jest ustalany w oparciu o dwa czynniki, to jest z jednej strony o całkowitą ilość referencyjną, a z drugiej strony o całkowity dostępny kontyngent;

— całkowita ilość referencyjna wynika z dodania indywidualnych ilości referencyjnych każdego z tradycyjnych podmiotów gospodarczych;

— Komisja znała przed ustaleniem współczynnika dostosowującego te indywidualne ilości referencyjne;

— publikacja współczynnika dostosowującego pozwoliła każdemu podmiotowi gospodarczemu na bezpośrednie poznanie swojej ostatecznej ilości referencyjnej oraz zakresu swych uprawnień do pozwoleń na przywóz, gdyż z jednej strony znał on przed ustaleniem współczynnika swoją ilość referencyjną braną pod uwagę na rok 1998, a z drugiej strony ilość ta nie podlegała żadnym zmianom.

78 Ponownie podkreślają one, że uzgodnienia z 2001 r., w odróżnieniu od uzgodnień z lat 1993 i 1999, nie zawierają żadnego systemu kontroli i korekty przekazywanych danych. Dodają, że „współczynnik dostosowujący obowiązywał jedynie podmioty gospodarcze, które złożyły wnioski o pozwolenia na przywóz na podstawie swoich ilości referencyjnych". Według nich chodzi tu o „całkowicie zamkniętą grupę", a „wszelkie współczynniki były stosowane do znanych podmiotów gospodarczych i znanych ilości referencyjnych".

79 Komisja i Królestwo Hiszpanii uważają, że skarga o stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim skierowana jest przeciwko rozporządzeniu nr 1121/2001, powinna zostać uznana za niedopuszczalną w świetle ww. wyroków Francja przeciwko Comafrice i in. oraz Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji.

80 Komisja przyznaje, że zaskarżone uzgodnienia z 1993 i 1999 r. w sprawach, które zakończyły się wyżej powołanymi wyrokami, różnią się od uzgodnień z 2001 r. Jest jednak zdania, że rozumowanie, które doprowadziło sąd wspólnotowy do uznania skarg za niedopuszczalne w tamtych wyrokach, ma również zastosowanie w niniejszej sprawie. Wskazuje w tym zakresie, że „zarówno procedura ustalania współczynnika, jak i jego skutki dla podmiotów gospodarczych są zasadniczo takie same w ramach uzgodnień z 2001 r. jak w poprzednich uzgodnieniach". Wyjaśnia, że we wszystkich uzgodnieniach współczynnik redukcji/dostosowujący jest ustalany za pomocą dzielenia wysokości całkowitego dostępnego kontyngentu przez całkowitą sumę ilości referencyjnych będących przedmiotem ważnych wniosków oraz jest stosowany przez właściwe władze państw członkowskich do ilości referencyjnej każdego podmiotu gospodarczego, obliczonej przez te władze. Następnie informują one każdy podmiot gospodarczy o ustalonej w ten sposób ilości referencyjnej.

81 Odsyłając do pkt 106 powołanego wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, Komisja podnosi, że celem i skutkiem prawnym przyjęcia współczynnika dostosowującego nie było decydowanie w przedmiocie indywidualnych wniosków podmiotów gospodarczych złożonych do właściwych władz krajowych, lecz reakcja w obliczu obiektywnej sytuacji, polegającej na występowaniu nadmiaru całkowitej wspólnotowej ilości referencyjnej w stosunku do wielkości kontyngentu taryfowego. Wskazuje ona, że w powołanym wyżej wyroku Weddel przeciwko Komisji Trybunał przyznał, że sporne rozporządzenie składało się z pakietu indywidualnych decyzji tylko z racji tego, iż inaczej niż ma to miejsce w niniejszym postępowaniu, przyjmując tamto rozporządzenie, Komisja w rzeczywistości stanowiła w przedmiocie indywidualnych wniosków podmiotów gospodarczych.

82 Komisja dodaje, że w postanowieniu z dnia 28 czerwca 2001 r. w sprawie C-351/99 P Eridania i in. przeciwko Radzie (Rec. str. I-5007, pkt 53–55) Trybunał potwierdził, że

w powołanym wyżej wyroku Weddel przeciwko Komisji chodziło jedynie o pewne szczególne sytuacje, w których nadawano uprawnienia indywidualne. Otóż w niniejszej sprawie, zdaniem Komisji, przyznanie ilości referencyjnych skarżącym nie nadało im żadnych uprawnień do przywozu bananów, a jedynie odniosło skutek w postaci ograniczenia ilości bananów, które mogą one przywieźć w ramach kontyngentów taryfowych. Przypomina, że do zamiany dostosowanej ilości referencyjnej na pozwolenia na przywóz oraz możliwości skorzystania z nich konieczne jest złożenie wniosku o pozwolenia na przywóz.

83 Ponadto Komisja zwraca uwagę, że gdy ustalała rzeczony współczynnik dostosowujący, nie dysponowała informacjami na temat indywidualnych ilości referencyjnych, na które różne podmioty gospodarcze rzeczywiście złożyły wnioski w 2001 r., gdyż państwa członkowskie były zobowiązane do zgłoszenia jej jedynie ilości całkowitych. Podnosi ona, że nie mogła zatem dokładnie wiedzieć, jakie skutki wywrze ustalenie współczynnika dostosowującego na sytuację różnych podmiotów gospodarczych.

84 Wreszcie Komisja twierdzi, że jeżeli okazałoby się, że dane, na podstawie których ustalono ilości referencyjne na 2001 r., są obarczone błędami mimo tego, że w przeszłości były już one przedmiotem gruntownej kontroli, ona sama lub państwa członkowskie musiałyby wnieść do nich konieczne korekty. Wywodzi z tego, iż „chociaż »tymczasowa« ilość referencyjna danego podmiotu gospodarczego jest mniej narażona na to, że zostanie poddana korektom, niż w latach poprzednich, to nadal zwykłe zastosowanie współczynnika dostosowującego do żądanej ilości referencyjnej nie pozwoli podmiotowi gospodarczemu na obliczenie z całkowitą pewnością ostatecznej ilości referencyjnej na 2001 r.".

Ocena Sądu

85 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE, każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzje, których jest adresatem, oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.

W przedmiocie charakteru zaskarżonych rozporządzeń

86 Skarżące kwestionują normatywny charakter zaskarżonych rozporządzeń i podnoszą, że powinno się je rozpatrywać jako pakiet indywidualnych decyzji.

87 Należy wspomnieć w tym względzie, że zgodnie z ustalonym orzecznictwem kryterium odróżniającego rozporządzenie od decyzji należy doszukiwać się w generalnym charakterze danego aktu prawnego lub jego braku(postanowienia Trybunału z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 28 i z dnia 24 kwietnia 1996 r. w sprawie C-87/95 P CNPAAP przeciwko Radzie, Rec. str. I-2003, pkt 33). Akt posiada generalny charakter, jeżeli odnosi się do sytuacji określonych w sposób obiektywny oraz wywiera skutki prawne dla określonej w sposób generalny i abstrakcyjny kategorii adresatów (zob. wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1996 r. w sprawie T-482/93 Weber przeciwko Komisji, Rec. str. II-609, pkt 55 oraz powołane orzecznictwo).

88 W niniejszej sprawie, w pierwszej kolejności, jeśli chodzi o rozporządzenie nr 896/2001, nie można zaprzeczyć, że stanowi ono akt prawny o charakterze generalnym (postanowienia Sądu z dnia 25 września 2002 r. w sprawach T-178/01 Di Lenardo przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze, pkt 47 i T-179/01 Dilexport przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze, pkt 47). Reguły, które są w nim zawarte, są sformułowane w sposób generalny, odnoszą się do sytuacji określonych w sposób obiektywny i wywierają skutki prawne dla określonej w sposób generalny i abstrakcyjny kategorii adresatów.

89 Należy przypomnieć, że to rozporządzenie ma na celu, zgodnie z art. 1, ustanowienie „szczegółow[ych] zasad" stosowania uzgodnień dotyczących przywozu bananów w ramach kontyngentów taryfowych przewidzianych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia [nr 404/93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 216/2001] oraz poza tymi kontyngentami". Zostało ono przyjęte przez Komisję na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 404/93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem

nr 216/2001, upoważniającego ją do określenia szczegółowych zasad stosowania tytułu IV tego rozporządzenia, a zwłaszcza szczegółowych zasad zarządzania kontyngentami taryfowymi, o których mowa w art. 18.

90 Artykuł 2 rozporządzenia nr 896/2001 udostępnia te kontyngenty taryfowe w 83% tradycyjnym podmiotom gospodarczym, a w 17% nietradycyjnym podmiotom gospodarczym. Te dwie kategorie podmiotów gospodarczych są zdefiniowane na podstawie całkowicie obiektywnych kryteriów określonych w art. 3 i 6 rozporządzenia i niezależne od oceny związanej z konkretną sytuacją każdego z podmiotów gospodarczych (zob. podobnie ww. postanowienia w sprawie Di Lenardo przeciwko Komisji, pkt 46 i w sprawie Dilexport przeciwko Komisji, pkt 46). To samo odnosi się do definicji pojęć „tradycyjnego podmiotu gospodarczego A/B" oraz „tradycyjnego podmiotu gospodarczego C", zawartych w art. 3 rozporządzenia nr 896/2001, które biorą pod uwagę dokonanie przywozu minimalnej ilości bananów w ramach przywozu pierwotnego i/lub bananów nietradycyjnych AKP w pierwszym przypadku albo też tradycyjnych bananów AKP w drugim, zgodnie z definicjami zawartymi w art. 16 rozporządzenia nr 404/93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1637/98.

91 Rozporządzenie nr 896/2001 określa szczegółowe zasady dostępu tych różnych kategorii podmiotów gospodarczych do kontyngentów taryfowych, w zależności od danych o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, nie biorąc przy tym wcale pod uwagę sytuacji poszczególnych podmiotów gospodarczych, takich jak skarżące. W istocie określa ono za pomocą generalnych i abstrakcyjnych sformułowań sposób, w jaki ustala się ilość referencyjną dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych oraz roczny przydział na rzecz nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, jak również procedurę rejestracji tych ostatnich oraz określa szczegółowe zasady wydawania pozwoleń na przywóz.

92 Wreszcie rozporządzenie nr 896/2001 ustala, również w sposób generalny i abstrakcyjny, szczegółowe zasady przywozu bananów poza kontyngentami taryfowymi.

93 Argument skarżących, zgodnie z którym rozporządzenie to zawiera konkretne zapisy wskazujące na to, że nie zostało ono sformułowane w sposób abstrakcyjny oraz że w sposób wyraźny uwzględniono w nim „każdego tradycyjnego podmiotu gospodarczego, który został wyraźnie zidentyfikowany", jest zatem pozbawiony jakichkolwiek podstaw. Ponadto trzeba zauważyć, że skarżące nigdzie nie wskazują tych konkretnych przepisów, na które w powyżej opisany sposób się powołują.

94 Jeśli przyjąć, że skarżącym chodzi tu o art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001, należy stwierdzić, że ma on ewidentnie postać przepisu o charakterze generalnym. Przepis ten określa, generalnie i abstrakcyjnie, sposób, w jaki ustala się ilość referencyjną dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B, stanowiąc z jednej strony, że zainteresowany powinien złożyć w tym celu pisemny wniosek nie później niż w dniu 11 maja 2001 r., a z drugiej strony, że ta ilość referencyjna jest obliczana na podstawie „średniej ilości bananów z przywozu pierwotnego z państw trzecich i/lub nietradycyjnych bananów AKP w latach 1994, 1995 i 1996, uwzględnionych dla 1998 r. do celów zarządzania kontyngentem taryfowym na przywóz bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów AKP, zgodnie z przepisami art. 19 ust. 2 rozporządzenia [nr 404/93] stosowanego w 1998 r. do kategorii podmiotów gospodarczych określonych w ust. 1 lit. a) tego artykułu". Kryteria te odnoszą się bez żadnej różnicy do wszystkich tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B, które są określone w sposób generalny i abstrakcyjny na podstawie całkowicie obiektywnych danych w art. 3 rozporządzenia nr 896/2001 (zob. pkt 90 powyżej). Mamy tu więc niezaprzeczalnie do czynienia z przepisem odnoszącym się do sytuacji określonej w sposób obiektywny, który wywiera skutki prawne dla określonej w sposób generalny i abstrakcyjny kategorii adresatów. Dotyczy on nie tylko skarżących, lecz również wszystkich innych przedsiębiorców znajdujących się w podobnej sytuacji.

95 Wniosku tego nie podważa argument skarżących, że Komisja w chwili przyjęcia rozporządzenia nr 896/2001 znała tożsamość i całkowitą liczbę podmiotów gospodarczych określonych w art. 4 ust. 1. Po pierwsze argument ten jest bezpodstawny. W rzeczywistości w chwili, gdy zostało przyjęte to rozporządzenie, Komisja nie wiedziała z pewnością i nie mogła wiedzieć, które podmioty gospodarcze będą ubiegać się o ustalenie ilości referencyjnej w terminie upływającym dnia 11 maja 2001 r. Nie mogła ona w szczególności zakładać, że wszystkie tradycyjne podmioty gospodarcze A/B, które dysponowały ilością referencyjną

z racji przynależności do kategorii A, działalności a) w 1998 r., złożą wnioski o ustanowienie ilości referencyjnej na podstawie uzgodnień z 2001 r. W szczególności, jak słusznie podnosi Komisja, nie można było wykluczyć, że niektóre podmioty gospodarcze, które uzyskały ilość referencyjną na 1998 r., zaprzestały następnie działalności lub połączyły się z innymi podmiotami. Po drugie argument stron jest nieistotny. Nawet jeśli okazałoby się, że można było ustalić adresatów art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001 w chwili jego przyjęcia, jego normatywny charakter i tak nie zostałby podważony, biorąc pod uwagę, że jak wskazano w pkt 94 powyżej, przepis ten odnosi się jedynie do określonych w sposób obiektywny sytuacji faktycznych lub prawnych (zob. podobnie ww. postanowienie CNPAAP przeciwko Radzie, pkt 35 i postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie T-113/99 Galileo i Galileo International przeciwko Radzie, Rec. str. II-4141, pkt 47 utrzymane w mocy postanowieniem Trybunału z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie C-96/01 P Galileo i Galileo International przeciwko Radzie, Rec. str. I-4025).

96 Skarżące nie mają tym bardziej podstaw twierdzić, że skutkiem art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001 było bezpośrednie ustalenie ostatecznej ilości referencyjnej każdego z tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B i umożliwienie im, jak również Komisji poznania tej ilości referencyjnej od chwili przyjęcia rozporządzenia. Na tym etapie ilość referencyjna określona w tym przepisie mogła jedynie mieć charakter tymczasowy w tym sensie, że jeśli zaistniałaby rozbieżność pomiędzy całkowitą sumą ilości referencyjnych, o które ubiegałyby się tradycyjne podmioty gospodarcze A/B, oraz ilościami dostępnych kontyngentów taryfowych, ta ilość referencyjna zostałaby pomnożona przez współczynnik dostosowujący ustalony przez Komisję (zob. art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 896/2001). Jednakże w dniu wydania rozporządzenia ani Komisja, ani tradycyjne podmioty A/B nie mogły przewidzieć, że powstanie taka rozbieżność, ani tym bardziej przewidzieć jej rozmiarów, ponieważ, jak wspomniano w pkt 95 powyżej, podmioty gospodarcze mogły składać wnioski o ustanowienie ilości referencyjnej do dnia 11 maja 2001 r. i nie było żadnej pewności, że wszyscy skorzystają z tego prawa. W niniejszej sprawie, jak wskazała Komisja, a skarżące temu nie zaprzeczyły, całkowita suma ilości referencyjnych, o które ubiegały się tradycyjne podmioty gospodarcze A/B w tym terminie, okazała się mniejsza, niż gdyby wszystkie tradycyjne podmioty gospodarcze A/B uprawnione do złożenia takiego wniosku to uczyniły.

97 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o rozporządzenie nr 1121/2001, skarżące podważają jego normatywny charakter, powołując się na zasady przedstawione przez Trybunał w powołanych wyżej wyrokach Weddel przeciwko Komisji i Francja przeciwko Comafrice i in.

98 Po pierwsze, podkreślają fakt, że rozporządzenie to odnosi się wyłącznie do zamkniętego i ograniczonego kręgu podmiotów prawnych, do której same należą.

99 W tym względzie należy stwierdzić, że rozporządzenie nr 1121/2001 dotyczy rzeczywiście jedynie podmiotów gospodarczych, które w przeszłości, to jest nie później niż w dniu 11 maja 2001 r., złożyły pisemny wniosek do właściwych władz krajowych, podczas gdy żaden wniosek z datą późniejszą nie mógł zostać uwzględniony. Poza tym rozporządzenie nr 1121/2001 odnosi się jedynie do podmiotów gospodarczych, które spełniają pewną liczbę przesłanek materialnych i proceduralnych.

100 Niemniej jednak w orzecznictwie zostało ustalone, że generalnego charakteru aktu nie podważa możliwość mniej lub bardziej dokładnego określenia liczby, a nawet tożsamości podmiotów prawnych, do których się on w danej chwili odnosi, o ile jest ustalone, że obowiązywanie tego aktu zależy od zaistnienia określonego w sposób obiektywny stanu prawnego lub faktycznego, wskazanego w tym akcie w związku z jego celem (wyrok Trybunału z dnia 15 lutego 1996 r. w sprawie C-209/94 P Buralux i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-615, pkt 24 i postanowienie Sądu z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie T-183/94 Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1941, pkt 48).

101 Właśnie taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Ogólnie rzecz biorąc, rozporządzenie nr 1121/2001 ma na celu zapewnienie prawidłowego wdrożenia systemu zarządzania kontyngentami taryfowymi, ustanowionego rozporządzeniem nr 896/2001, który polega na rozdziale kontyngentów taryfowych pomiędzy dwie kategorie podmiotów gospodarczych, to jest podmioty tradycyjne i nietradycyjne, oraz na oddzielnym zarządzaniu kontyngentami taryfowymi A i B z jednej strony,

a kontyngentem C z drugiej strony. Rozporządzenie nr 1121/2001 ma na celu ogólne dostosowanie ilości referencyjnych, o które ubiegają się z jednej strony tradycyjne podmioty gospodarcze A/B, a z drugiej strony tradycyjne podmioty gospodarcze C, do ilości dostępnych w ramach kontyngentów taryfowych A/B i C. Tak więc jeśli chodzi o tradycyjne podmioty gospodarcze A/B, art. 1 ust. 1 rozporządzenia ustala współczynnik dostosowujący ich indywidualne ilości referencyjne na 1,07883, gdyż całkowita suma ilości referencyjnych, o które ubiegano się na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001, okazała się mniejsza niż dostępne ilości w ramach kontyngentów taryfowych.

102 Po drugie, skarżące podkreślają różnice z jednej strony między uzgodnieniami z 1993 i 1999 r., a z drugiej strony uzgodnieniami z 2001 r. W szczególności podnoszą one, iż uzgodnienia z 2001 r., odmiennie niż poprzedzające je uzgodnienia, nie przewidują żadnej możliwości kontroli przez Komisję lub właściwe władze krajowe, a w razie potrzeby korekty ilości referencyjnej, o którą ubiega się każdy z podmiotów gospodarczych.

103 W tym względzie należy stwierdzić, że uzgodnienia z lat 1993 i 1999 rzeczywiście różnią się od uzgodnień z roku 2001 w zakresie ustanowienia ilości referencyjnej dla podmiotów gospodarczych kategorii A (w uzgodnieniach z 1993 r.) lub tradycyjnych (w uzgodnieniach z 1999 i 2001 r.). Jak wyjaśniono w pkt 103 powołanego wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, w ramach uzgodnień z 1993 i 1999 r. Komisja i właściwe władze krajowe przeprowadzały czynne kontrole oraz w razie potrzeby korygowały indywidualne ilości referencyjne podmiotów gospodarczych, aby wyeliminować przypadki podwójnego liczenia. Natomiast w uzgodnieniach z 2001 r. ilości referencyjne tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B są określane na podstawie historycznych danych dotyczących przywozu pierwotnego, już raz sprawdzonych i ewentualnie skorygowanych w ramach poprzednich uzgodnień. Z tej racji ani art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001, ani żaden inny jego przepis nie zawiera wyraźnego upoważnienia dla Komisji lub właściwych władz krajowych do przeprowadzania dodatkowej kontroli lub korekty tych danych. Rzecz jasna podmiot gospodarczy nie mógłby użyć oczywiście błędnych lub fałszywych danych jako podstawy swojego wniosku

o ustanowienie ilości referencyjnej. Jeśli pojawiłyby się dowody wskazujące na błąd lub oszustwo tego rodzaju, Komisja lub właściwe władze krajowe powinny, nawet pomimo braku wyraźnych przepisów w tym zakresie w rozporządzeniu 896/2001, wprowadzić konieczne korekty. W niniejszej sprawie wydaje się jednak, że jeśli chodzi o tradycyjne podmioty gospodarcze A/B, nie wprowadzono żadnych nowych korekt. Jedyny przykład, jaki na ten temat mogła podać Komisja w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu, niczego nie dowodzi, gdyż chodzi tu o przypadek, w którym zdecydowała się ona na korektę całkowitej sumy, o której powiadomiły ją władze francuskie zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 896/2001, nie po odkryciu fałszywego lub zawyżonego zgłoszenia podmiotu gospodarczego lub przypadku podwójnego liczenia, lecz w związku z błędną interpretacją art. 4 ust. 1 rozporządzenia przez te władze.

104 W każdym razie z powyższych różnic w uzgodnieniach z 1993 i 1999 r. z jednej strony, a uzgodnieniach z 2001 r. z drugiej strony nie można wywieść, że rozporządzenie nr 1121/2001 należy rozpatrywać jako pakiet indywidualnych decyzji dotyczących każdego z tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B, w tym skarżących.

105 Jak wskazano powyżej w pkt 101, rozporządzenie nr 1121/2001 zostało wydane nie z myślą o konkretnej sytuacji tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B, lecz o określonym w sposób obiektywny stanie faktycznym, to jest sytuacji, w której całkowita suma ilości referencyjnych, o których państwa członkowskie powiadomiły w sposób ogólny Komisję zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia 896/2001, byłaby mniejsza niż dostępne ilości kontyngentów taryfowych. Innymi słowy, współczynnik dostosowujący 1,07883 ustalony rozporządzeniem nr 1121/2001 jest wynikiem prostego obliczenia matematycznego, a nie oceny szczególnej sytuacji każdego tradycyjnego podmiotu gospodarczego A/B. Oddziałuje on w ten sam sposób na wszystkie tradycyjne podmioty gospodarcze A/B, które złożyły wniosek o ustanowienie ilości referencyjnej przed dniem 11 maja 2001 r. Cel i skutek prawny przyjęcia rozporządzenia nr 1121/2001 nie polegają więc na decyzji, jak należy rozpatrzyć indywidualne wnioski podmiotów gospodarczych złożone do właściwych władz krajowych (zob. podobnie ww. wyrok Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 106).

106 Wobec powyższego należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenia posiadają, z racji swej natury, charakter normatywny.

W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących

107 Należy przypomnieć, że taki akt o charakterze generalnym jak rozporządzenie może w pewnych okolicznościach dotyczyć indywidualnie pewnych osób fizycznych lub prawnych, zyskując wówczas wobec nich charakter decyzyjny (zob. w szczególności wyroki Trybunału z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. str. I-2501, pkt 13, z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853, pkt 19 oraz z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36). Tak jest w przypadku, gdy dany akt prawny wywiera wpływ na osobę fizyczną lub prawną ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. w szczególności wyroki Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223, z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-452/98 Nederlandse Antillen przeciwko Radzie, Rec. str. I-8973, pkt 60 oraz z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36).

108 W powyższych pkt 88–92 i 94 niniejszej sprawy odnośnie do rozporządzenia nr 896/2001 stwierdzono po pierwsze, iż reguły w nim zawarte, a w szczególności w art. 4 ust. 1, są sformułowane w sposób generalny, odnoszą się do określonych w sposób obiektywny sytuacji i wywierają skutki prawne dla określonej w sposób generalny i abstrakcyjny kategorii adresatów. Rozporządzenie to dotyczy skarżących jedynie ze względu na to, że są tradycyjnymi podmiotami gospodarczymi A/B, to jest z tych samych względów, co wszystkich innych podmiotów gospodarczych w ramach tej kategorii.

109 Wniosku tego nie podważa argumentacja skarżących, którą wywodzą z tabeli zamieszczonej w załączniku 7 do skargi. Tabela ta ukazuje całkowitą sumę ilości referencyjnych podmiotów gospodarczych należących do kategorii A, działalności a), to jest importerów pierwotnych, za lata 1989–1996, całkowitą sumę ilości referencyjnych „czterech wybranych podmiotów gospodarczych" oraz procentowy stosunek tej ostatniej sumy do sumy poprzedniej. Komisja nie zaprzecza, że „cztery wybrane podmioty gospodarcze" to skarżące oraz dwa przedsiębiorstwa należące do

grupy Chiquita. Tym niemniej fakt – zakładając, że zostałby dowiedziony – iż ogólne dane dotyczące tych podmiotów gospodarczych były analizowane przez Komisję i przedstawiciela Stanów Zjednoczonych Ameryki ds. handlu w ramach negocjacji mających na celu rozstrzygnięcie sporu w sprawie WOR bananów, nie oznacza wcale, że rozporządzenie nr 896/2001 zostało wydane w celu osiągnięcia określonych rezultatów na korzyść skarżących, a w szczególności w celu zagwarantowania udzielenia im pewnej liczby pozwoleń na przywóz, jak sugerują skarżące. Podobnie okoliczność, że Komisja dysponowała informacjami na temat dokonanego przywozu pierwotnego, w szczególności przez skarżące, również nie jest wystarczająca w świetle rozporządzenia nr 896/2001 do ich wyróżnienia spośród wszystkich innych podmiotów gospodarczych, których rozporządzenie dotyczy.

110 Należy istotnie rozróżnić dwie sytuacje. Po pierwsze tę, w której jak w niniejszej sprawie prawodawca analizuje informacje i dane dotyczące rynku aby zapewnić, że sytuacja na nim zostanie prawidłowo uwzględniona w przepisach i założeniach aktu, który zamierza wydać. Po drugie, może istnieć sytuacja, gdy prawodawca wydaje akt w celu osiągnięcia konkretnego skutku na rzecz określonych podmiotów prawnych, co jednak nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

111 Skarżące nie mogą tym bardziej powoływać się na fakt przynależności do kategorii tradycyjnych podmiotów gospodarczych, w odróżnieniu od nietradycyjnych, lub też do „małej grupy" podmiotów gospodarczych dysponujących ilościami referencyjnymi z racji przynależności do kategorii A, działalności a) w 1998 r., jako podstawę twierdzenia, że różnią się od wszystkich innych podmiotów gospodarczych objętych zakresem rozporządzenia nr 896/2001 (zob. pkt 63 powyżej).

112 Jak wynika z pkt 13 i 90 powyżej, system rozdziału kontyngentów taryfowych ustanowiony rozporządzeniem nr 896/2001 polega właśnie na podstawowym rozróżnieniu pomiędzy „tradycyjnymi podmiotami gospodarczymi" a „nietradycyjnymi podmiotami gospodarczymi". Obie te kategorie podmiotów gospodarczych stanowią klasy adresatów określone w sposób generalny i abstrakcyjny (zob. pkt 90 powyżej). Określona w sposób obiektywny cecha bycia tradycyjnym podmiotem gospodarczym, którą posiadają skarżące, nie prowadzi więc do ich indywidualizacji w świetle rozporządzenia nr 896/2001.

113 Ten sam wniosek nasuwa się odnośnie do argumentu, który skarżące wywodzą z faktu, że należą do „małej grupy podmiotów gospodarczych" dysponujących ilościami referencyjnymi z racji przynależności do kategorii A, działalności a) w 1998 r. Choć prawdą jest, że w ramach rozporządzenia nr 896/2001 jedynie importerzy pierwotni mogą być uznani za tradycyjne podmioty gospodarcze i że ich ilość referencyjna jest ustalana na podstawie średniej ilości bananów z przywozu pierwotnego w latach 1994–1996, uwzględnionych dla 1998 r., to nie zmienia to faktu, że chodzi tu o generalne i abstrakcyjne kryteria (zob. pkt 90 i 94 powyżej). Okoliczności, na które powołuje się strona, nie mają więc charakteru indywidualizującego.

114 Po drugie, co do rozporządzenia nr 1121/2001 wystarczy stwierdzić, że skarżące nie wykazują ani nie twierdzą, że ma ono na nie wpływ ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji.

115 Z powyższych rozważań wynika, że zaskarżone rozporządzenia stanowią środki o charakterze generalnym oraz że nie mają wpływu na skarżące ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje. Nie można więc uznać, że zaskarżone rozporządzenia dotyczą skarżących indywidualnie. Z uwagi na to, że nie spełniają one jednej z przesłanek dopuszczalności przewidzianych przez art. 230 akapit czwarty WE, nie ma potrzeby analizowania kwestii, czy zaskarżone rozporządzenia dotyczą ich bezpośrednio.

116 Z powyższego wynika, że w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych rozporządzeń skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie żądania odszkodowania

Argumenty stron

117 Skarżące podnoszą, że przyjmując w rozporządzeniu nr 896/2001, iż ilość referencyjną dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B ustala się na podstawie średniej ilości bananów z przywozu pierwotnego z państw trzecich i/lub nietradycyjnych bananów AKP w latach 1994–1996 r., uwzględnionych dla 1998 r. do celów zarządzania kontyngentem taryfowym na przywóz bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów AKP, a także wydając w świetle całkowitej sumy ustalonych w ten sposób ilości referencyjnych rozporządzenie nr 1121/2001, Komisja działała z naruszeniem prawa i w sposób wywołujący szkodliwe skutki. Uważają one, że spełnione zostały warunki powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty.

118 W pierwszej kolejności, jako główny argument skarżące podnoszą, że zaskarżone rozporządzenia nie są przepisami wiążącymi się z wyborem kierunków polityki gospodarczej oraz że wydając je, Komisja stała się winna „wadliwego działania w zakresie administracji".

119 Utrzymują one, że dane dotyczące przywozu pierwotnego bananów z lat 1994–1996 uwzględnione dla 1998 r. są obarczone poważnym błędem. W istocie w wielu przypadkach ilości zgłoszone wówczas przez podmioty gospodarcze zostały w drodze oszustwa podwyższone lub były przedmiotem podwójnego liczenia. W skardze skarżące szacują, że margines błędu („wnioski zawyżone w stosunku do wykorzystanych pozwoleń") wynosi dla lat 1994–1996 średnio 23,98%. W replice zmniejszają ten margines błędu do 13,6%.

120 Skarżące utrzymują, że Komisja wiedziała, iż wyżej wymienione dane są nieprawidłowe i że poza tym dopuściła średni margines błędu wynoszący ok. 11% w ramach postępowania w przedmiocie środków tymczasowych. Krytykują fakt, że Komisja mimo to zdecydowała się wykorzystać te dane w zaskarżonych rozporządzeniach, i to bez możliwości ich kontroli lub ewentualnej korekty przez nią samą lub przez państwa członkowskie. Według skarżących nie było przecież żadnych przeszkód natury prawnej czy praktycznej do takiej kontroli lub korekty. Postępując w ten sposób, Komisja uchybiła swemu obowiązkowi „określenia współczynnika dostosowującego z poszanowaniem prawa" i nie zarządzała prawidłowo WOR bananów.

121 Skarżące uznają, że Komisja nie może powoływać się na fakt, że okres referencyjny 1994–1996 był ostatnim, dla którego posiada dostatecznie wiarygodne dane dotyczące przywozu pierwotnego. Zauważają one, że margines błędu był w roku 1994 szczególnie duży oraz że gdyby Komisja wybrała trzyletni okres 1995–1997, średni margines błędu byłby mniejszy. Zaprzeczają twierdzeniu Komisji, że z lat 1994–1996 pochodziły najświeższe dostępne jej dane dotyczące przywozu pierwotnego, wskazując, że były również dostępne dane z lat 1997 i 1998, chociaż nie zostały jeszcze skontrolowane przez Komisję i właściwe władze krajowe. Wreszcie uważają one, że Komisja nie może opierać swoich argumentów na stwierdzeniach Sądu zawartych w pkt 149 powołanego wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji.

122 W razie gdyby Sąd uznał, że zaskarżone rozporządzenia są przepisami wiążącymi się z wyborem kierunków polityki gospodarczej, skarżące podnoszą tytułem subsydiarnym, że Komisja naruszyła nadrzędną normę prawną mającą na celu ochronę jednostek oraz że naruszenie to jest wystarczająco istotne. Powołują się konkretnie na naruszenie zasady dobrej administracji czy też „zasady, zgodnie z którą stosowanie prawa wspólnotowego powinna cechować pewność i przewidywalność" (wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia1987 r. w sprawie 326/85 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. 5091). Według skarżących „instytucja nie może wydać aktu na podstawie faktów, co do których posiada lub oczywistym jest, że powinna posiadać wiedzę, że są one błędne, w szczególności, gdy akt ten narusza prawa jednostek".

123 W drugiej kolejności skarżące utrzymują, że poniosły szkodę wskutek przyjęcia zaskarżonych rozporządzeń, polegającą po pierwsze na utracie prawa przywozu pewnych ilości bananów.

124 I tak w skardze oceniają, że w 2001 r. utraciły prawo przywozu następujących ilości bananów: [...] [2] ton dla Comafricy oraz [...] ton dla Dole. Uzyskały te wyniki za pomocą następujących obliczeń:

— całkowity kontyngent taryfowy dostępny w roku 2001 wynosił 2 553 000 ton;

— kontyngent taryfowy udostępniony dla importerów tradycyjnych A/B stanowił 83% tej ilości, tj. 2 118 990 ton;

— w okresie referencyjnym 1994–1996 wykorzystano pozwolenia na przywóz do wysokości 1 590 050 ton;

— współczynnik dostosowujący powinien więc zostać ustalony na 1,3327;

— średnia przywozu dokonanego przez Comafricę w okresie referencyjnym wynosi [...] ton;

1 — Dane utajnione.

— jeśli zastosowano by do tej ilości współczynnik dostosowujący 1,3327, Comafrica byłaby uprawniona do złożenia wniosku o pozwolenia na [...] ton;

— stosując do wyżej wymienionej ilości [...] ton przewidziany w rozporządzeniu nr 1121/2001 współczynnik dostosowujący 1,07883, Comafrica jest uprawniona do złożenia wniosku o pozwolenia wyłącznie na [...] ton;

— średnia przywozu dokonanego przez Dole w okresie referencyjnym wynosi [...] ton;

— jeśli zastosowano by do tej ilości współczynnik dostosowujący 1,3327, Dole byłaby uprawniona do złożenia wniosku o pozwolenia na [...] ton;

— stosując do wyżej wymienionej ilości [...] ton przewidziany w rozporządzeniu nr 1121/2001 współczynnik dostosowujący 1,07883, Dole jest uprawniona do złożenia wniosku o pozwolenia wyłącznie na [...] ton.

125 W replice skarżące przyznają, że w zamieszczonych w skardze szacunkach rozmiarów zawyżonych wniosków nie uwzględniły przywozu dokonanego do Austrii, Finlandii i Szwecji (zob. pkt 133 poniżej). Utrzymują, że Komisja przyznaje fakt istnienia „zawyżonych wniosków na poziomie 11,24%" średnio za okres 1994–1996, i sugerują, by ta ilość procentowa posłużyła jako podstawa do obliczenia ich szkody. Ponadto odsyłają do danych i informacji dotyczących szkody zawartych we wniosku o ustanowienie środków tymczasowych, przy czym proponują ich aktualizację.

126 Odpowiadając na uwagi przedstawione przez Królestwo Hiszpanii jako interwenienta, skarżące proponują, aby uaktualnić zawarte w skardze dane i informacje. Wreszcie w odpowiedzi na jedno z pisemnych pytań postawionych przez Sąd (zob. pkt 49 powyżej) skarżące przyznają, że w obliczeniach dotyczących tej pierwszej części szkód zapomniały względnić postanowienia art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 896/2001 i w wyniku tego korygują liczby zawarte w skardze.

127 Po drugie, skarżące podnoszą „utratę przyszłych uprawnień w zakresie utraconych ilości".

128 Po trzecie podnoszą, że użycie nieprawidłowych ilości referencyjnych spowodowało również zmniejszenie ich udziałów w rynku.

129 Wreszcie skarżące wnoszą o to, by kwoty, które zostaną im przyznane tytułem odszkodowania, zostały powiększone o odsetki za zwłokę.

130 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o związek przyczynowy, utrzymują one, że gdyby Komisja nie przyjęła w ramach rozporządzeń nr 896/2001 i 1121/2001 niezgodnych z prawem przepisów, mogłyby one uzyskać wyższe ilości referencyjne, a co za tym idzie, pozwolenia na przywóz większych ilości.

131 Komisja zaprzecza tym twierdzeniom.

132 W pierwszej kolejności podnosi ona, że nie można jej zarzucić bezprawnego postępowania. Podkreśla, iż posiada szerokie uprawnienia dyskrecjonalne w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz wywodzi z tego, że może zostać pociągnięta do odpowiedzialności pozaumownej jedynie w razie wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom.

133 Komisja zaprzecza temu, że margines błędu wynosi średnio 23,98% w okresie trzyletnim, a ponad 50% w roku 1994. Zauważa w szczególności, że liczby, które podają skarżące dla roku 1994, nie uwzględniają przywozu dokonanego do Austrii, Finlandii i Szwecji, które nie były wówczas członkami Wspólnoty.

134 Komisja, powołując się na art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 404/93 zmieniony rozporządzeniem nr 216/2001, wyjaśnia, że zarządzanie kontyngentami taryfowymi mogło być realizowane przy zastosowaniu metody opartej na uwzględnianiu tradycyjnych przepływów handlowych, za którą się opowiedziała. Wyjaśnia, że postanowiła wziąć w ten sposób pod uwagę dostępne historyczne dane, a najbardziej wiarygodne były oczywiście te, które już zostały przekazane i skontrolowane na potrzeby przydziału ilości referencyjnych w poprzednich latach. Z lat 1994–1996 pochodziły najświeższe dostępne jej dane tego typu, zaś rok 1998 był ostatnim, w którym stosowano uzgodnienia z 1993 r. i dla którego wykorzystano dane dotyczące przywozu pierwotnego. Komisja kładzie nacisk na fakt, że te dane zostały starannie skontrolowane i skorygowane, oraz podkreśla, że podane przez nią liczby zostały już zaakceptowane przez Sąd w powołanym wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, „co do możliwego stopnia nieścisłości liczb z lat 1994–1996". Wyjaśnia również, że wykorzystanie danych dotyczących okresu 1994–1996 pozwoliło na szybkie wdrożenie nowego systemu, który był zasadniczo przejściowy, oraz że uznano za właściwe przyjęcie, tak jak poprzednio, okresu trzyletniego, gdyż pozwalało to zniwelować wahania odnotowywane na rynku bananów w kolejnych latach.

135 Komisja zaprzecza zasadności twierdzenia skarżących, że dostępne były również dane dotyczące przywozu pierwotnego za lata 1997 i 1998. Wyjaśnia, że telefaksem z dnia 24 maja 2000 r. wezwała wszystkie państwa członkowskie do przekazania jej danych dotyczących ilości sprzedanych przez importerów pierwotnych w 1997 i 1998 r. lub odpowiednio poinformowania jej, że dane te nie są dostępne. Siedem państw członkowskich nie zareagowało na to wezwanie. W przypadku pozostałych państw członkowskich sytuacja wyglądała następująco:

— Republika Grecka oraz Republika Finlandii dostarczyły ogólne liczby dotyczące przywozu pierwotnego, bez podziału na podmioty gospodarcze;

— Republika Austrii dostarczyła jedynie dane dotyczące ogólnego poziomu przywozu;

— inne państwa członkowskie, z wyjątkiem Republiki Włoskiej, odpowiedziały, że dane za rok 1997 dostarczone przez ich podmioty gospodarcze nie były nigdy kontrolowane przez właściwe władze, a danych za rok 1998 w ogóle nie zebrano;

— dane z 1997 r. nie były dostępne w Republice Portugalskiej;

— jedynie Republika Włoska była w stanie dostarczyć dane, aczkolwiek niepełne, z 1997 i 1998 r., zastrzegając, że chodzi o wstępne dane przekazane przez włoskich importerów, które nigdy nie były kontrolowane przez właściwe władze.

136 Odnośnie do zarzutu, że Komisja nie zastrzegła sobie możliwości sprawdzenia dokładności przekazanych danych, podkreśla ona, że system ustalania ilości referencyjnych przewidziany w rozporządzeniu nr 896/2001 nie bazuje na wnioskach opartych na nowych danych, lecz na danych dotyczących okresu 1994–1996. Otóż te ostatnie dane były już przedmiotem gruntownych kontroli ze strony państw członkowskich oraz Komisji, jak stwierdził Sąd w powołanym wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji. Wyjaśnia ona, że chociaż istotnie dane te nie były doskonałe, niemniej w tym wyroku Sąd uznał, że wskazane na usprawiedliwienie tych niedoskonałości powody były przekonywające, i przyznał, że wykorzystanie tychże danych nie było w sposób oczywisty niewłaściwe.

137 Odnośnie do zarzutów podniesionych przez skarżące przeciwko rozporządzeniu nr 1121/2001 Komisja twierdzi, że opierają się one na błędnym założeniu, iż rozporządzenie nr 896/2001 jest niezgodne z prawem.

138 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zarzucaną szkodę, Komisja podnosi przede wszystkim, że żądanie skarżących oparte na zmniejszeniu ich udziałów w rynku jest nadzwyczaj niejasne, a zatem powinno zostać odrzucone jako niedopuszczalne. Odnośnie do szkody polegającej na utracie prawa przywozu pewnych ilości bananów twierdzi ona, że „ilości referencyjne przyznają jedynie możliwość ubiegania się o pozwolenia na przywóz". W tym względzie zauważa ona, że suma, na jaką zdaniem skarżących powinny one otrzymać ilość referencyjną, jak również suma, na jaką otrzymały one taką ilość zgodnie z rozporządzeniem nr 1121/2001, znacznie przekracza ilości, których przywozu rzeczywiście dokonały one w okresie 1994–1996. Odwrotnie, przywóz pewnych ilości bananów nie był dla skarżących niemożliwy z racji tego, że nie przysługiwała im dostatecznie duża ilość referencyjna, gdyż mogłyby one nabyć dodatkowe prawa przywozu od osób trzecich. Komisja wnioskuje z tego, że skarżące nie dostarczyły odpowiedniej podstawy do ustalenia zarzucanej szkody oraz że, ujmując rzecz bardziej ogólnie, nie przedstawiły swego żądania odszkodowania i odsetek w sposób dostatecznie uzasadniony.

139 Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że Komisji nie można zarzucić w niniejszej sprawie bezprawnego postępowania. Odwołuje się w szczególności do ustaleń Sądu zawartych w pkt 149 i 150 powołanego wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji.

140 Ponadto uważa ono, że skarżące nie wykazały wystąpienia ani rozmiarów zarzucanej szkody, ani też istnienia związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym postępowaniem, które zarzucają Komisji, a tą szkodą.

Ocena Sądu

141 Z ustalonego orzecznictwa wynika, że powstanie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE zależy od łącznego spełnienia szeregu przesłanek, którymi są: bezprawność postępowania zarzucanego instytucjom, rzeczywisty charakter szkody oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym postępowaniem a podnoszoną szkodą (wyrok Trybunału z dnia 29 września 1982 r. w sprawie 26/81 Oleifici Mediterranei przeciwko EWG, Rec. str. 3057, pkt 16, wyroki Sądu z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie T-175/94 International Procurement Services przeciwko Komisji, Rec. str. II-729, pkt 44, z dnia 16 października 1996 r. w sprawie T-336/94 Efisol przeciwko Komisji, Rec. str. II-1343, pkt 30 oraz z dnia 11 lipca 1997 r. w sprawie T-267/94 Oleifici Italiami przeciwko Komisji, Rec. str. II-1239, pkt 20). Jeśli którakolwiek z tych przesłanek nie jest spełniona, skarga o odszkodowanie musi być oddalona w całości, bez konieczności badania pozostałych przesłanek powstania tej odpowiedzialności (wyrok Trybunału z dnia 15 września 1994 r. w sprawie C-146/91 KYDEP przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. I-4199, pkt 19 i wyrok Sądu z dnia 20 lutego 2002 r. w sprawie T-170/00 Förde-Reederei przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-515, pkt 37).

142 W niniejszej sprawie należy zbadać żądanie odszkodowania pod kątem pierwszej z tych przesłanek, dotyczącej istnienia bezprawnego postępowania. Gdy chodzi o tą przesłankę, w świetle orzecznictwa wymagane jest, by zostało stwierdzone

wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom (wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 42). Jeśli chodzi o wymóg, zgodnie z którym naruszenie musi być wystarczająco istotne, decydującym kryterium pozwalającym uznać, że został on spełniony, jest oczywiste i poważne przekroczenie przez daną instytucję wspólnotową wyznaczonych jej granic uprawnień dyskrecjonalnych. Jeżeli instytucja nie dysponuje swobodnym uznaniem lub przyznany jej zakres swobodnego uznania jest znacznie ograniczony, nawet nieznaczne odejście od litery prawa wspólnotowego może wystarczyć do stwierdzenia wystarczająco istotnego naruszenia (ww. wyrok Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 134 i wyrok Sądu z dnia 10 lutego 2004 r. w sprawach T-64/01 i T-65/01 Afrikanische Frucht-Compagnie i Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-521, pkt 71).

143 Bezprawne postępowanie zarzucane w niniejszej sprawie wynika zasadniczo z faktu, że w rozporządzeniu nr 896/2001 Komisja przyjęła dla celów ustanowienia ilości referencyjnej dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B średnią ilości bananów w ramach przywozu pierwotnego z państw trzecich i/lub nietradycyjnych bananów AKP dokonanego przez nich w latach 1994–1996 r., uwzględnionych dla 1998 r., chociaż wiedziała, że te dane były nieprawidłowe, przy jednoczesnym zaniechaniu ustanowienia mechanizmu kontroli i korekty tych danych. Postępując w ten sposób, Komisja dopuściła się „wadliwego działania w zakresie administracji" lub naruszenia zasady dobrej administracji czy też „zasady, zgodnie z którą stosowanie prawa wspólnotowego powinna cechować pewność i przewidywalność".

144 W świetle kryteriów wskazanych w powołanym powyżej w pkt 142 orzecznictwie należy sprawdzić wymóg, zgodnie z którym naruszenie prawa musi być wystarczająco istotne. Pod tym kątem należy zbadać oddzielnie każde z zaskarżonych rozporządzeń.

145 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o rozporządzenie nr 896/2001, to wydając je, Komisja niezaprzeczalnie czyniła użytek z szerokich uprawnień dyskrecjonalnych

(zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 5 października 1994 r. w sprawie C-280/93 Niemcy przeciwko Radzie, Rec. str. I-4973, pkt 89 i z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawach C-37/02 i C-38/02 Di Lenardo i Dilexport, Zb.Orz. str. I-6911, pkt 57 i 71).

146 To rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 404/93 zmienionego rozporządzeniem nr 216/2001, upoważniającego Komisję między innymi do określenia szczegółowych zasad zarządzania kontyngentami taryfowymi. Artykuł 19 tego rozporządzenia pozostawia Komisji szeroki zakres swobodnego uznania w zakresie metody stosowanej przy tym zarządzaniu (zob. podobnie ww. wyrok Di Lenardo i Dilexport, pkt 57). W ust. 1 stanowi on, że kontyngenty taryfowe mogą być zarządzane „zgodnie z metodą opartą na uwzględnianiu tradycyjnych przepływów handlowych (»tradycyjne/nowe«) i/lub innych metod". Jedyne ograniczenie tego szerokiego zakresu swobodnego uznania wskazano w ust. 2 tego artykułu, zgodnie z którym „[p]rzyjęta metoda w odpowiedni sposób uwzględnia potrzebę utrzymania równowagi podaży na wspólnotowym rynku".

147 Korzystając z przyznanych w ten sposób szerokich uprawnień dyskrecjonalnych, Komisja – przyjmując rozporządzenie nr 896/2001 – postanowiła przejściowo wprowadzić, począwszy od dnia 1 lipca 2001 r. i nie dłużej niż do dnia 1 stycznia 2006 r., metodę przydziału pozwoleń na przywóz w znacznej mierze opartą na ilościach historycznych oraz na rozróżnieniu pomiędzy „tradycyjnymi podmiotami gospodarczymi" a „nietradycyjnymi podmiotami gospodarczymi", przy czym ci pierwsi byli zdefiniowani w oparciu o kryterium dokonania przywozu pierwotnego bananów.

148 Należy stwierdzić przede wszystkim, że nie ma żadnego powodu, aby krytykować Komisję za decyzję posłużenia się tą metodą, a nie inną z metod, które wcześniej rozważano, a w szczególności metodą opartą na zasadzie „kto pierwszy, ten lepszy". W tym względzie należy podkreślić, że wydanie rozporządzenia nr 896/2001 nastąpiło na zakończenie skomplikowanych i delikatnych negocjacji międzynarodowych, w ramach których prezentowane były znacznie różniące się od siebie

stanowiska, które należało pogodzić. Komisja musiała wziąć pod uwagę nie tylko interesy wspólnotowych producentów, lecz także swe obowiązki wobec krajów AKP i zobowiązania międzynarodowe podjęte przez Wspólnotę w ramach WTO.

149 Należy następnie uznać, że wybór, w ramach metody udzielania pozwoleń przyjętej w ten sposób przez Komisję, lat 1994–1996 jako okresu referencyjnego do celów zdefiniowania kategorii podmiotów gospodarczych i określenia ilości referencyjnych dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych nie wydaje się oczywiście niewłaściwy.

150 Po pierwsze, nie można zaprzeczyć, że wybór wcześniejszego okresu nie byłby właściwy w szczególności ze względu na fakt, że wspólny system przywozu bananów wprowadzony rozporządzeniem nr 404/93 wszedł w życie dopiero w dniu 1 lipca 1993 r. Przed tą datą przywóz bananów do Wspólnoty podlegał często znacznie różniącym się od siebie systemom prawnym w różnych państwach członkowskich.

151 Po drugie, jak wyjaśnia motyw piąty rozporządzenia nr 896/2001, najbardziej wiarygodnymi danymi historycznymi dotyczącymi przywozu pierwotnego, którymi dysponowała Komisja w czasie, gdy wydawała rozporządzenie nr 896/2001, były dane dotyczące lat 1994–1996. Takie dane były rzeczywiście wykorzystywane w ramach uzgodnień z 1993 r., które ustanawiały system podziału pozwoleń na przywóz oparty na podpodziale kategorii A i B według trzech różnych rodzajów działalności gospodarczej, w tym przywozu pierwotnego (działalność „a") (zob. pkt 11 powyżej). Ponadto dane te były wówczas poddane gruntownej kontroli i w razie potrzeby korygowane, i to zarówno przez właściwe władze krajowe, jak i Komisję. Co do tej ostatniej, należy również przypomnieć, że Sąd w pkt 146 powołanego wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji

stwierdził, że „przy kontroli i korekcie rozbieżności w liczbach przekazanych przez właściwe władze krajowe oraz przy eliminowaniu przypadków podwójnego liczenia działała z daleko posuniętą rozwagą i starannością".

152 Niewątpliwie kontrole te nie pozwoliły wyeliminować wszystkich przypadków podwójnego liczenia z powodów przedstawionych w pkt 147 powołanego wyżej wyroku Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji. Pozostał więc pewien margines błędu, w szczególności odnośnie do danych dotyczących przywozu pierwotnego. Strony zgadzają się również co do faktu, że w latach 1994–1996 ilości bananów przywiezionych na podstawie pozwoleń w ramach kategorii A, działalności a) były mniejsze niż ilości referencyjne zgłoszone przez zainteresowane podmioty gospodarcze oraz że margines błędu, który wystąpił, kształtuje się średnio na poziomie około 11%. Należy uznać jednak, że pomimo tych niedoskonałości dane te dają dobry ogólny wgląd w sytuację na rynku bananów we Wspólnocie w omawianym okresie.

153 Po trzecie, nie można zarzucać Komisji włączenia do okresu referencyjnego roku 1994, mimo że był on szczególnie nacechowany rozbieżnościami krytykowanymi przez skarżące. Z jednej strony nie mogła ona przyjąć jako okresu referencyjnego lat 1995–1997, ponieważ pomimo wysiłków z jej strony, nie mogła uzyskać od różnych państw członkowskich wiarygodnych i pełnych danych na temat przywozu pierwotnego w 1997 r. Zostało to wykazane w przekonujący sposób za pomocą dowodów przedstawionych przez Komisję na poparcie jej twierdzeń, o których mowa w pkt 135 powyżej. W replice skarżące przyznają poza tym wyraźnie, że dane dotyczące przywozu pierwotnego za lata 1997 i 1998 nie były kontrolowane ani przez właściwe władze krajowe, ani przez Komisję. Z drugiej strony nie byłoby właściwe poprzestać na wyborze dwuletniego okresu, tj. lat 1995 i 1996. Rzeczywiście, jak słusznie podnosi Komisja, uwzględnienie trzyletniego okresu daje bardziej reprezentatywny obraz rynku bananów, a rejestrowane na rynku wahania niwelują się z roku na rok. Należy dodać, że w uzgodnieniach z 1993 i 1999 r.

przydziału pozwoleń na przywóz dokonywano już w zależności od ilości bananów sprzedanych (uzgodnienia z 1993 r.) lub rzeczywiście przywiezionych (uzgodnienia z 1999 r.) podczas trzyletniego okresu referencyjnego.

154 Po czwarte, należy przypomnieć, że uzgodnienia z 2001 r. miały być w zamyśle systemem przejściowym i że wykorzystanie danych dostępnych i już starannie skontrolowanych w przeszłości pozwoliło na ich szybkie wprowadzenie.

155 Po piąte, wybór lat 1994–1996 jako okresu referencyjnego nastąpił w kontekście delikatnych i skomplikowanych negocjacji międzynarodowych i jest jednym z elementów, które mogą rozstrzygnąć spór, który od wielu lat dzieli w dziedzinie bananów z jednej strony Wspólnotę, a z drugiej — Stany Zjednoczone Ameryki i Republikę Ekwadoru.

156 Wreszcie odnośnie do krytyki skarżących co do braku mechanizmu kontroli i korekty ilości referencyjnych tradycyjnych podmiotów gospodarczych w rozporządzeniu nr 896/2001 wystarczy wspomnieć, że mechanizm taki z zasady nie miałby uzasadnienia w ramach uzgodnień z 2001 r., gdyż dane, na których opierały się te ilości, były już poddane gruntownej kontroli i w razie potrzeby korektom w przeszłości (zob. pkt 151 powyżej). Wprawdzie pozostał pewien margines błędu, jednakże był on nie do uniknięcia i musiał być zaakceptowany z powodów przedstawionych w pkt 149–155 powyżej. Ponadto jest wątpliwe, aby wobec czasu, który zdążył upłynąć od początku okresu referencyjnego, oraz braku obowiązku po stronie podmiotów gospodarczych i państw członkowskich przechowywania dowodów przywozu bananów dokonanego w latach 1994–1996 możliwa była nowa kontrola, a przynajmniej, by pozwoliła ona wykryć znaczną ilość dodatkowych nieścisłości w przekazanych danych. W każdym razie, jak zostało to już przedstawione w pkt 103 powyżej, jeśliby miało się okazać, że dane były

w sposób oczywisty błędne lub fałszywe, Komisja lub właściwe władze krajowe powinny, nawet wobec braku w rozporządzeniu nr 896/2001 jakichkolwiek wyraźnych przepisów w tym zakresie, wnieść konieczne korekty.

157 Z całości powyższych rozważań wynika, że przyjmując rozporządzenie nr 896/2001, Komisja nie przekroczyła w sposób oczywisty i poważny granic swych uprawnień dyskrecjonalnych. Wynika z tego, że nie można zarzucić w tym względzie Wspólnocie bezprawnego postępowania, które mogłoby prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty.

158 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o rozporządzenie nr 1121/2001, należy przypomnieć, że zostało ono wydane w związku z art. 4 ust. 1 i 2 i art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 896/2001. Zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 896/2001 Komisja jest zobowiązana do ustanowienia współczynnika dostosowującego, jeżeli istnieje rozbieżność pomiędzy ogółem ilości referencyjnych wymienionych w art. 4 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, o których powiadomiło ją każde państwo członkowskie, a dostępnymi ilościami w ramach kontyngentów taryfowych. Nie dysponuje więc ona swobodnym uznaniem w zakresie stosowności ustanowienia współczynnika dostosowującego ani co do wyboru ilości, które ma przy tym uwzględnić. Zatem co się tyczy przyjęcia rozporządzenia nr 1121/2001, nawet nieznaczne odejście od litery prawa wspólnotowego może w każdym razie wystarczyć, by pociągnąć Wspólnotę do odpowiedzialności pozaumownej.

159 Bezprawne postępowanie, które skarżące zarzucają Komisji odnośnie do rozporządzenia nr 1121/2001, opiera się na założeniu, że rozporządzenie nr 896/2001 jest niezgodne z prawem, w jakim przewiduje uwzględnienie dla celów ustanowienia ilości referencyjnej dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B danych dotyczących przywozu pierwotnego dokonanego przez nich w latach 1994–1996, przy braku ustanowienia mechanizmu kontroli i korekty tych danych. Otóż jak wynika z rozważań przedstawionych w pkt 145–157 powyżej, Komisja w najmniejszym stopniu nie dopuściła się bezprawności ustanawiając rozporzą-

dzenie nr 896/2001. Wynika z tego, że odnośnie do rozporządzenia nr 1121/2001 również nie można zarzucić Komisji bezprawnego postępowania, które mogłoby prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty.

160 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić żądanie odszkodowania jako bezzasadne, bez konieczności badania innych przesłanek pociągnięcia Wspólnoty do odpowiedzialności pozaumownej.

161 Choć jest to zbyteczne, należy mimo wszystko stwierdzić, że skarżące nie ustaliły w sposób zadowalający wystąpienia i rozmiarów szkody, której dochodzą.

162 W pierwszej kolejności, co się tyczy szkody polegającej na utracie prawa przywozu pewnej ilości bananów w 2001 r., nie można się zgodzić z jednej strony z przyjętymi przez skarżące metodami wykazania jej wystąpienia, a z drugiej strony ze sposobem jej obliczenia.

163 Po pierwsze, skarżące utrzymują, że jeżeli ilość referencyjną dla tradycyjnych podmiotów gospodarczych A/B ustalono by na podstawie prawidłowych danych, współczynnik dostosowujący dla tej ilości referencyjnej zostałby ustanowiony nie w wysokości 1,07883, lecz 1,3327. Szacują, że straciły „prawo przywozu" bananów w ilości stanowiącej różnicę między wynikiem uzyskanym po zastosowaniu do ilości referencyjnej każdej z nich, tj. do średniej przywozu pierwotnego bananów, którego dokonały w latach 1994–1996, współczynnika 1,3327, a wynikiem uzyskanym po zastosowaniu do tej samej ilości referencyjnej współczynnika 1,07883.

164 Nawet zakładając, że liczby i obliczenia przedkładane przez skarżące byłyby dokładne, fakt, że uzyskały indywidualną ilość referencyjną niższą niż ta, do której mogłyby sobie rościć prawo, jeżeli zastosowano by wyższy współczynnik dostosowujący, niekoniecznie oznacza, że poniosły związaną z tym szkodę. Należy przypomnieć, że ilość referencyjna nie stanowi sama w sobie prawa przywozu bananów, lecz jedynie podstawę do przyszłych działań, tj. w szczególności do przedstawienia wniosku o pozwolenia na przywóz i do ich udzielenia. Importer niekoniecznie złoży wnioski o pozwolenie na przywóz na całość ilości referencyjnej, którą mu przyznano. Musi on jeszcze, jak słusznie zauważa Komisja, dysponować wystarczającą ilością bananów, które może przywieźć na podstawie tych pozwoleń, oraz mieć rozsądne perspektywy ich sprzedania we Wspólnocie. W niniejszej sprawie skarżące nie przedstawiły w tym względzie żadnych informacji. Bardziej szczegółowe wykazanie wystąpienia tej szkody było konieczne tym bardziej, że w omawianym okresie (tj. w drugim półroczu 2001 r.) współczynnik dostosowujący ustanowiony rozporządzeniem nr 1121/2001 był dodatni. Innymi słowy, indywidualna ilość referencyjna przydzielona skarżącym okazała się faktycznie wyższa od przywozu pierwotnego, którego dokonały one w okresie referencyjnym. Przy uwzględnieniu współczynnika dostosowującego, którego stosowania domagają się skarżące, ich indywidualna ilość referencyjna wzrosłaby w jeszcze bardziej znaczący sposób.

165 Należy stwierdzić ponadto, że zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 896/2001 „[w] odniesieniu do pierwszych trzech kwartałów roku dopuszcza się decyzję, że wnioski o pozwolenia złożone przez dany podmiot gospodarczy nie mogą łącznie przekraczać określonego procentu ilości referencyjnej, ustalonej na mocy art. 5 rocznego przydziału określonego na mocy art. 9 ust. 3".

166 Po drugie, skarżące wykazały się całkowitym brakiem powagi i dokładności przy obliczaniu szkody polegającej na utracie prawa przywozu pewnych ilości bananów w 2001 r. Tak więc w replice przyznały, że pominęły przywóz dokonany w 1994 r. do

Austrii, Finlandii i Szwecji oraz że wobec tego znacznie zawyżyły średni margines błędu, o którym mowa w skardze. Spadł on w ten sposób z 30,4 do 13,6%. W replice proponują jednocześnie przyjąć do obliczenia ich szkody „stawkę 11,24%", zaakceptowaną przez Komisję w trakcie postępowania w przedmiocie środków tymczasowych, oraz aktualizację danych i informacji zawartych we wniosku o ustanowienie środków tymczasowych. Następnie w odpowiedzi na jedno z pisemnych pytań zadanych im przez Sąd (zob. pkt 49 powyżej) skarżące przyznały, że pominęły w swoich obliczeniach przepisy art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 896/2001 oraz że liczby podane w skardze dotyczą całego 2001 r., podczas gdy rozporządzenie nr 896/2001 stosuje się jedynie od drugiego półrocza tego roku. Stosują więc ustanowiony w tym przepisie współczynnik 0,4454 do ilości bananów, co do których, jak twierdziły w skardze, nie miały prawa przywozu, i otrzymują w ten sposób [...] ton dla Comafricy i [...] ton dla Dole. Pomijając fakt, że w tym przypadku ponownie następuje znaczne zmniejszenie ich roszczeń, to trzeba stwierdzić, że skarżące opierają swoje nowe obliczenia na danych dotyczących 1994 r., co do których przyznały w replice, że są znacznie zawyżone. Inaczej rzecz ujmując, oprócz tego, że nie da się ustalić z pewnością, jaka jest podstawa obliczeń proponowana ostatecznie przez skarżące, to w każdym razie opiera się ona na niedokładnych danych.

167 W drugiej kolejności, co się tyczy drugiej i trzeciej części zarzucanej szkody, polegającej na utracie „przyszłych praw w zakresie utraconych ilości" oraz zmniejszeniu ich udziałów w rynku, należy stwierdzić, że skarżące ograniczyły się do przedstawienia ich w nadzwyczaj niejasny sposób, nie wskazując wyraźnie okoliczności, które pozwoliłyby na ocenę ich rodzaju i rozmiarów ani na sformułowanie kryteriów, na podstawie których należałoby je obliczyć.

168 Wynika z tego, że nie wykazano także spełnienia drugiej przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty. Również z tego względu należy więc oddalić żądanie odszkodowania jako bezpodstawne.

W przedmiocie wniosku o podjęcie środków dowodowych

169 Skarżące wnoszą do Sądu o to, by w ramach środków dowodowych wezwał Komisję do:

— potwierdzenia, że skarżące znajdują się wśród czterech podmiotów gospodarczych wymienionych w załączniku 7 do skargi;

— udzielenia informacji na temat wykorzystania pozwoleń na przywóz w latach 1994–1996 ilości rzeczywistego przywozu oraz sposobu, w jaki przeprowadziła ona swoje szacunki co do poziomu zawyżonych wniosków.

170 Komisja sprzeciwia się temu wnioskowi.

171 Sąd uznaje, że nie ma potrzeby uwzględniania wniosku skarżących w przedmiocie środków dowodowych, gdyż informacje zawarte w aktach sprawy oraz wyjaśnienia udzielone w trakcie posiedzenia są wystarczające, by mógł orzec w tej sprawie.

172 W świetle ogółu powyższych rozważań, należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

173 Zgodnie z przepisem art. 87 § 2 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące sprawę przegrały, należy obok kosztów własnych obciążyć je kosztami poniesionymi przez Komisję, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych, zgodnie z jej wnioskiem.

174 Królestwo Hiszpanii ponosi własne koszty, zgodnie z przepisem art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu.

175 Simba ponosi własne koszty, zgodnie z przepisem art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Żądanie stwierdzenia nieważności zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.

2) Żądanie odszkodowania zostaje oddalone jako bezzasadne.

3) Skarżące ponoszą własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję w sprawie głównej oraz w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych.

4) Interwenienci ponoszą własne koszty.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 lutego 2005 r.

Sekretarz Prezes

H. Jung P. Lindh